

Katoliški glas

Settimanale - Spedizione in abbonamento postale - Pubblicità inferiore 50%

Redazione - Uredništvo: Riva Piazzutta, 18 - 34170 Gorizia - Gorica - Tel. 0481/533177 - Fax 0481/536978

Poduredništvo: 34133 Trieste - Trst - ul. Donizetti, 3 - Tel. 040/370846 - Fax 040/633307 - Poštni t/rn 10647493 Zadruga Goriška Mohorjeva

TAXE PERÇUE	GORIZIA
TASSA RISCOSSA	ITALY

NAŠ UVODNIK

Če gradimo na pesku...

Jurij Paljk

Skorajda ni več človeka v našem modernem svetu, ki se danes ne bi zavedal, da je tisto, kar najbolj manjka naši družbi, prav smisel in odgovor na vprašanje, zakaj moramo živeti prav v tej družbi. Vsak dan smo vedno bolj priče rahljanju vseh vezi in tukaj se pojavlja tudi vprašanje vrednot. Moderni svet se torej razkrajja. Že res, da je zgrajen na pravnih osnovah in pravicah. Pa se takoj postavi vprašanje, kakšen je ta svet, v katerem zmaga vedno in samo pravica močnejšega. Še več: zakaj bi moral jaz, ki živim sedaj, žrtvovati svojo pravico do sreče za drugega, ki je morda šibkejši, ali pa celo za prihodnje rodove? Odgovorimo seveda lahko tako, da rečemo, da bomo rešili ta problem z moralo, z moralnimi vrednotami. Toda kakšne so te moralne vrednote v svetu danes? V svetu, kjer je realni socializem popolnoma odpovedal, kapitalistični liberalizem prav tako. Moderni svet se torej spreminja. Če na eni strani ni več realnega socializma, imamo pa na drugi liberalni kapitalizem in liberalistično družbo, ki se vse bolj razkrajja in ne daje pravih odgovorov na temeljna človekova vprašanja, da o vrednotah tega konsumističnega sistema niti ne govorimo. Trdnosti in gotovosti torej ni več. Razlike so vsak dan večje tako med revnimi in bogatimi kot tudi med tistimi, ki imajo v rokah znanje, in tistimi, ki ga nimajo. Vse se meša; nekateri ugledni ameriški sociologi so mnenja, da hočejo danes bogati ljudje živeti v svojem svetu, revnih nočejo imeti zraven. Zaton modernega sveta je to, na obzorju pa je eno samo iskanje novih in trdnih oblik normalnega družbenega življenja.

In kaj ima danes kristjan novega povedati v tem svetu? Pravzaprav nič novega, če ne jemlje evangelija in njegove resnice vsak dan na novo. Kristjan se mora točno zavedati, da sicer res živi na tem svetu, a da ni od tega sveta; prav zato mora vsak dan spominjati družbo, da je sicer res, da nobena družba ni dovršena in odlična, da pa lahko najdemo v vsaki družbi tudi upanje za boljše rešitve, za boljšo družbo. Kot je real-socializem pred leti obljubljal raj na zemlji in kot je kapitalizem posredno obljubljal isto, tako je danes vsakomur jasno, da le-tega oba nista izpolnila. Danes boste povsod slišali, kako se za svet išče neka nova geopolitična trdnost. A te ni. Kristjan pa ima na voljo v rokah majhno knjižico evangeljske resnice, ki o vsem tem govori že stoletja. Ve - ali bi vsaj moral vedeti - da nobena zemeljska, v našem primeru naša post-moderna doba, ni zadovoljiva in tudi ne popolna. Obenem pa tudi ve, da mora živeti tako, da bo sam s svojim majhnim deležem lahko pripomogel, da bo malce bolj popolna, da bodo vrednote spet vrednote in beseda spet beseda. Evangelij ne prinaša in ne prenaša inflacije besed, ampak hoče dejanja. Prav zato odpade za kristjana vsako deljenje na levičarje in desničarje, če grobo povemo. Kristjan ima v današnjem svetu, ki se posiplja s svojimi navideznimi in lažnimi vrednotami, v rokah neprecenljivo dar, ki se mu pravi resnica.

To ni resnica v žepu za vsak primer; to je samo tista resnica, ki prinaša s seboj svobodo in svobodo za vsakogar tudi zahteva. V svetu, v katerem je danes vse tako krhko, je ta resnica granit, na katerem lahko gradimo boljšo družbo za danes in posredno za jutri. Graditi pa je treba danes. Za jutri niti ne vemo, če bomo še tu. Kristjan v naši družbi zato ne sme imeti nobenega strahu.

Torej kot pravi Jezus: »Ne bojte se!«

Smrt pri dvajsetih letih

Danijel Devetak

»Odločil sem, da si vzamem življenje.« To so zadnje besede petnajstletnega fanta (otroka) v poslednjem pismu staršem. Potem? Puška v usta in... konec.

V življenju mladih je vse več smrti. Paradoks? Ne, dejstvo. Dva fanta sta se v Sardiniji vrgla pod vlak. V Kalabriji se je eden vrgel z viadukta, drugi z obrežja v morje. Umirajo obešeni po drevesih ali doma, zadušeni v avtih... Še in še bi lahko naštevali »ustvarjalne« primere samomorov mladih. Tudi Gorica je v zadnjih mesecih vse prej kot izvzeta iz spirale tega pošastnega pojava. Ali smo kdaj pomislili, kaj pomeni ne imeti niti najmanjšega razloga, ki bi nas še vezal na to življenje?

Taki samomori niso več le preprosti primeri nelagodja mladostnikov. Ti dogodki so simptom hujše in bolj zapletene bolezni naše družbe. Med nami je verjetno premalo volje živeti. Vzroki za to so brezposelnost, družinsko nerazumevanje, pomanjkanje idealov in pozitivnih perspektiv za bodočnost. Ignorirani in zavrnjeni mladi iščejo zadovoljitev tega, kar jim v družini primanjkuje, v neprimernih tolažbah, mamilih. Končno se - pijani poslednjih smrtnih vonjev - v skrajnih primerih s skokom v neznano in kvečjemu z upanjem v boljše rešijo teže življenja s spektakularnim

koncem. V opomin in skoraj maščevanje. Njihove oči so preveč sanjale in preveč sanjam različnega videle.

Vsi smo za to odgovorni, če pripomoremo k temu, da se okrog mladih ustvarja praznina, ki jih lahko privede do usodnega koraka. S svojim življenjem verjetno ne znamo dati dovolj vsebine in verodostojnosti besedam, kot so lepota, prijateljstvo, gorečnost, skupnost, ljubezen, življenje.

Zakaj se iz starejše v mlajšo generacijo več ne pretaka življenje? Zakaj in kdaj se je ta most pretrgal?

Sociolog in antropolog Lévi-Strauss pravi, da ne gre za partikularen pojav posameznih kultur ali »depresivnih« zon, ampak ugotavlja, da je to splošen pojav, ki se znatno širi. Strel puške na podeželju in škripajoča zanka debele vrvi v tihem mestnem aristokratskem stanovanju... Zaradi pomanjkanja perspektiv si je pred kratkim nasilno vzel življenje mladi rimski diplomat, ki je od zmeraj živel v »zadovoljni« in nasičeni družbi. Prav tako mladi revni pastir v Pulji: »Nočem biti pastir...«

Nekaj števil? Vsak dan (!) si v svetu samovoljno pretrga življenje 300 mladih, 3000 jih poskusi. V Italiji je v zadnjih treh letih tako umrlo 1970 oseb med 15. in 25. letom; v ZDA 27.000, na Japonskem 9450, v Franciji 2660, v Ve-

liki Britaniji 1720. O podatkih držav Vzhodne Evrope se dosti ne ve; ne zato, ker bi ta pojav tam ne bil prisoten. Kvečjemu zato, ker je prevelike številke bolje skrivati...

Tolstoj pravi, da so si srečni ljudje podobni; šele v trpljenju se razlikujejo. In to je različnost, ki jo verjetno premalo razumemo in sprejemamo. Mladi s težavo sprejemajo dejstvo, da je preveč prepado med dobrim in zlim, med resnico in lažjo, ljubeznijo in egoizmom. In gorje tistim, ki mislijo, da lahko mladi človek živi zadovoljno že samo zaradi svoje mladosti! Zaradi brezbriznosti, lenobe ali nepripravljenosti jim biti blizu jih prevečkrat istovetimo le s pojavi, kot so karaoke, disko, navijaštvo v stadionih in ukradeni poljubi v mestnih parkih. Za vsem tem pa so iskanje trdnosti in ljubezni, dvomi, strah, obup, nemoč in nesposobnost živeti...

Res je: vloga družinske vzgoje je v današnji družbi še pomenljivejša kot kdaj prej. In vendar dosti mladih žrtev izhaja prav iz »normalnih« - še več, krščanskih - družin. Mladi človek je sveže drevo, korenine katerega se še niso dobro oprijele zemlje; je oster dialektik, ki nerad sprejema idejne kompromise. Če mora izbirati med življenjem brez smisla in smrtjo, verjetno ne bo pomislil dvakrat... Narod samorastnikov, ki so prepuščeni sami sebi, pa je razcvetela lipa, uvelo drevo življenja.

Začeli smo pred 30 leti

Minilo je torej 30 let od »zgodovinskega« dne, ko smo začeli s sveto mašo v slovenskem jeziku. Imeli smo to srečo, da se je v naši župni cerkvi (v Rojanu) 14. februarja (1965) popoldne darovala prva sveta maša z uporabo slovenskega jezika. Za vse prisotne je bilo to edinstveno doživetje. Tako je napisal v Našem vestniku g. Stanko Zorko.

7. marca istega leta je bila prvič darovana sv. maša v italijanskem jeziku.

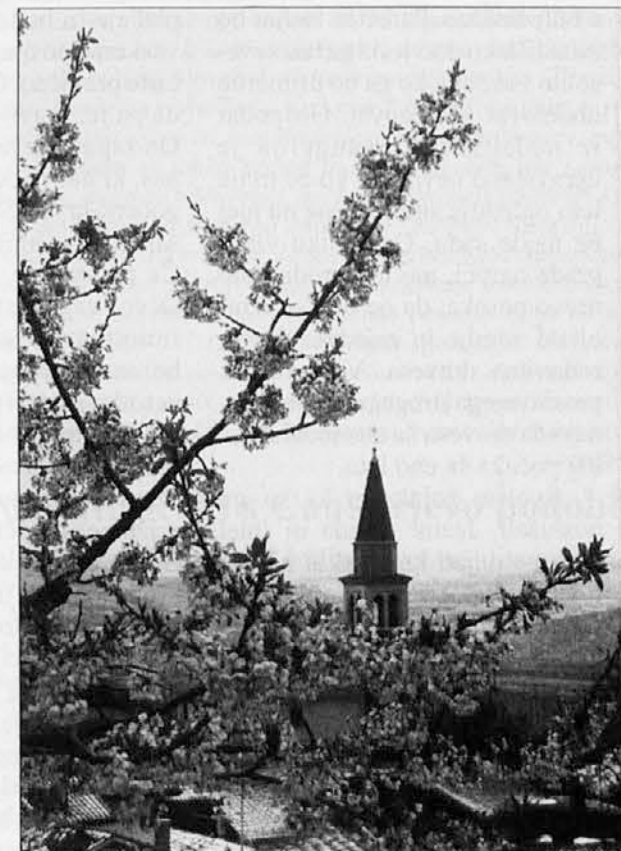
Tedanji milanski škof kard. Montini, pravi protagonist liturgične reforme, se je tako izrazil pred koncilskimi očeti: »Liturgija je postavljena za človeka in ne človek za liturgijo.« Njegova modra zamisel je bila: ločiti med bistvenim, ki mora ostati, in obliko, ki je zunanja obleka, s katero je stoletja Cerkev odkrivala skrivnost vere. Oblika je itak različna v raznih obredih; tako je vedno bilo v dvatisočletnem življenju Cerkve. Saj je znano, da v katoliški Cerkvi ne obstaja samo latinski obred.

Liturgična reforma pa ni bila stoočletno sprejeta in ni bila vsem v veselje. Nekaterim je tako zmanjkal čar latinskega jezika. In to so izražali celo taki, ki niso poznali latinskega jezika. Konservativce je, kot vedno, motila novost. Tako je prišlo do ugovorov, protestov, odpora in celo odklona. Znan je dramatični primer škofa Lefebvre-ja. Z druge strani so se pojavljali improvizirani prenovitelji, občasni diletanti, ki so hoteli vnesti ali vriniti v Cerkev (ali svoje cerkve) take novosti, ki so bile celo v nasprotju z novimi navodili, z duhom prenovitve. Sam Pavel VI. je veliko trpel zaradi takih lažnih novotarij.

Oboževalci nekdanje oblike pa se niso zavedali, da bi se z nadaljevanjem uporabe latinskega jezika odtujili otrokom, mladini, delavcem, preprostemu ljudstvu, širšemu številu vernikov, ki niso poznali jezika in bi se

dolgočasili. Z uvedbo jezika narodov je bila dana možnost, da so lahko vsi razumeli potek obreda in so lahko sodelovali. Vernik je tako postal živ del samega dogajanja. Nastala je čudovita oblika dialoga med verniki in duhovnikom. In tako so to novost sprejeli kot

(se nadaljuje na 8. strani)

Pomladni motiv (Foto Magajna)

V Kopenhavnu se je končalo srečanje o socialnem stanju na svetu

V nedeljo se je v Kopenhavnu sklenil svetovni vrh, na katerem so visoki predstavniki vseh ali skorajda vseh držav sveta razpravljali o novi ureditvi socialnega reda na svetu. Med enotedenskim zasedanjem delegatov se je na svetu rodilo najmanj 600 tisoč revnih otrok, ki so že na dan svojega rojstva zvečine bolni, velika večina jih je podhranjenih in marsikateri ne bo preživel in niti ne dočakal otroških let. Na to strašno dejstvo je vse udeležence posveta o novi socialni ureditvi, ki naj bi s sveta zbrisala revščino ali pa jo vsaj omili-la, opozarjala t.i. demografska ura, ki jo je organizatorjem uspelo postaviti v Kopenhavnu na vidno mesto. Ta podatek je dovolj zgovoren in pove morda veliko več kot pa vse lepe besede in tone napisanega papirja, ki so jih s srečanja poslali v svet.

Če je bilo v Kopenhavnu po eni strani slišati izredno veliko lepih besed in je imel celo francoski državnik Mitterand pogum obsoditi cinizem bogatih, torej samega sebe, pa je po drugi strani dobro vsaj to, da ima danes svet in z njim OZN vsaj dokument, ki so ga podpisale bogate države. Pravita dokumenta obvezuje bogati Sever in Zahod, da bodo do slej bogati bolj skrbeli za revne in lačne po svetu. Vsaj tako je bilo na srečanju v Kopenhavnu rečeno. In če je res, da besede pač nič ne tehtajo, je tudi res, da smo videli skorajda vse predsednike vseh svetovnih bogatih držav. Skorajda vse zato, ker Billa Clinton npr. ni bilo; poslal je svojega namestnika Ala Gore-a, ki je v napol prazni dvorani govoril 121 predsednikom in šefom držav, a je vse pustil hladne. To pa zato, ker vsi vemo, da ZDA zadnje čase dajejo za razvoj revnih zelo malo denarja. Vse kaže, da bodo v bodoče dajale še manj. Čeprav je Gore obljubljal pomoč re-

vnemu tretjemu svetu, je v isti sapi povedal, da bodo ZDA dajale pomoč predvsem tistim državam, kjer je že uveljavljena svobodna in tržna družba; navedel pa je še podatek, da ZDA veliko priča-kujejo od posameznikov. Veliko večji uspeh je v Kopenhavnu imel stari Fidel Castro, ki je v imenitni plavi obleki s svojo umirjenostjo vse očaral, ko je govoril o ameriškem imperializmu in dejstvu, da danes revni postajajo vsak dan bolj revni, bogati pa vse bogatejši.

In kaj je novega po srečanju v Kopenhavnu? Lahko rečemo, da vsaj to, da so se bogate države obvezale, da bodo revnejšim državam dajale 0,7 odstotka svojega bruto letnega prihodka, v skupnih izjavah pa je tudi zapisano, da se morajo bogatejši veliko bolj zavzemati za revne države in za države v razvoju. Vsakomur pa je jasno, da vrh v Kopenhavnu ni rešil ničesar, pa čeprav so se ga udeležili skorajda vsi, ki kaj veljajo, le nekaterih najbolj revnih držav na vrh ni bilo, ker je stalo bivanje za njihovo delegacijo v Kopenhavnu preveč. Na srečanju sta govorila tudi ministrski

predsednik Italije Dini in ministrski predsednik Slovenije Drnovšek; Vatikan pa je zastopal kardinal Sodano.

Sveti oče je ves čas budno spremljal dogajanje v Kopenhavnu in večkrat javno opozarjal udeležence vrha o velikih razlikah med revnimi in bogatimi. V nedeljskem angelusu pa je še posebno zahteval od bogatih, naj se zavedajo, da so center vsake spodobne človeške družbe le človek in moralne vrednote.

Seveda pa bomo videli sadove vrha o socialni ureditvi sveta v Kopenhavnu šele v praksi. Lahko upamo, da bodo boljši, kot so bili do sedaj. Že po zdravi pameti je namreč vsakomur jasno, da na svetu ne bo mogel biti srečen nihče vse do tedaj, dokler bodo ljudje še umirali za lakoto in velikim pomanjkanjem.

Jurij Paljk

Osrednji dogodek krščanske vere je Velika noč

iz enostavnega razloga, ker predstavlja višek božje ljubezni za vse, za vsakogar izmed nas, in božjega načrta za odrešenje vseh ljudi.

Kako se lahko v postnem času pripravimo na Veliko noč?

- z večjo pozornostjo do božje besede;
- s posebnim prizadevanjem v molitvi;
- z iskanjem trenutkov zbranosti in tišine;
- z malo manj televizije;
- z zvestobo postu in zdržku mesa ob petkih;
- z majhnimi vsakodnevnimi odpovedmi.

Izberimo si vsaj enega izmed teh načinov priprave.

19. marec - 3. postna nedelja

Bog ne plačuje vsako soboto

Silvester Čuk

Poznamo najrazličnejše vrste sadnega drevja: ene so primerne za takšna tla in takšno podnebje, druge za drugačno; nekatera drevesa rodijo več sadov, druga manj, a bolj žlahtne. Pameten sadjar bo zasadil tako drevje, ki ga bo razveselilo s sadovi, ko ga bo primerno obdeloval in negoval. Gospodar iz nedeljskega evangelija je upravičeno nevoljen, ko že tretje leto ogleduje smokvo, pa na njej ne najde sadu. Oskrbniku vinograda naroči, naj to nerodovito drevo poseka, da ne bo več izrabljalo zemlje in zajedalo druga, rodovitna drevesa. Vinogradnik prosi svojega strogega gospodarja, naj »da drevesu še eno možnost,« naj počaka še eno leto.

Svojim rojakom, ki so ga poslušali, Jezus seveda ni imel namena dajati kmetijskih nasvetov. S podobami iz njihovega vsakdanjega življenja, ki so jih dobro razumeli, jim je hotel približati nadnaravne resnice. Podobna nerodovitne smokve mu pomaga, da jih opomni k veri, ki se ne izgublja v jalovem izpolnjevanju zapovedi in predpisov, temveč rodi sadove dobrote in lju-

bezni. Ta prilika je tudi za nas opomin k pokori, k spreobrnitvi. Razlagalci Svetega pisma pravijo, da je evangelijski strogi gospodar vinograda Bog Oče, ki dobro plačuje in hudo kaznuje, povrne vsakemu po njegovih delih, kar je čisto pravično. Oskrbnik vinograda pa je, pravijo, naš Odrešenik. On zagovarja nerodovito drevo, nas, ki nas je odrešil s svojo dragoceno krvjo. Sveti Janez je zapisal: »Otroci moji, nikar ne grešite! Če pa že kdo greši, imamo pri Očetu zagovornika, Jezusa Kristusa, pravičnega.« Zagovarjal nas bo samo tedaj, če bomo svojo nerodovitnost (grešnost) začutili, priznali in se ne bomo delali dobre in pravične kot farizeji ob Jezusovem času. S svoje vzvišene prižnice pravičnosti so učili, da Bog grešnike kaznuje že na tem svetu. Iz tega učenja so izhajala vprašanja, ki so jih Jezusu zastavljali poslušalci glede tistih, ki so bili ob življenje v raznih nesrečah. Jezusov nauk je: tudi tisti, ki ga v življenju zadene kakšno hujše trpljenje, je pred Bogom dolžnik. Če se ne spreobrne, ga bo zadela kazen: po smrti bo božja

pravičnost zahtevala popolno poravnano računov.

Slovenski pregovor »Bog ne plačuje vsako soboto« hoče povedati najprej to, da prej ali slej Bog vendarle plača, kajti sicer ne bi bil pravičen. V njem lahko razberemo tudi resnico, da je Bog potrpežljiv, usmiljen in dobrotljiv. Do zadnjega dne našega življenja potrpežljivo čaka, da bi obrodili kakšen dober sad. Tisto, kar je Jezus pred odhodom v trpljenje in smrt rekel apostolom, velja za nas vse: »Izvolil sem vas in vas postavil, da obrodite sad...«

Naše življenje mora biti rodovitno. Da bi mogli roditi čim več sadov, moramo ravnati s sabo kot sadjar in vinogradnik: pred pomladjo je treba sadno drevje in vinsko trto obrezati. Če tega ne bi storili, bi zdvijale dolge mladike in veje, ki bi izpile vse sokove, tako da bi sadov ne bilo ali bi bili silno revni. Jezus nam naroča, naj bo naše življenje rodovitno le v tolikšni meri, kolikor bomo umirali sami sebi. Prvi pogoj je seveda živa povezanost vej z Deblom, mladik s Trto.

Ob prazniku sv. Jožefa

Odprto pismo Jezusu

(Iz hrvaške krščanske revije Kana, 1992, št. 5/245)

Ne zameri za to, kar Ti pišem. Prav gotovo nisem pomemben. Sem nepomembno naključje: Segundo Lopez Sanchez, tesar, oženjen, imam pet otrok. Delam v gradbenem podjetju in še kaj zaslužim priložnostno. Sem eden od Tvojih revežev. A kar se tega tiče, nimam niti moči niti potrpljenja.

Boj za življenje je velik, ni pa dovolj žganja. Gospod, bolje je, da stopiš na zemljo in si vse ogledaš z lastnimi očmi. Pravijo, da si v mladih letih opravljal isto delo kot jaz. Ne vem, kako je bilo v tistem času mogoče živeti od takega dela in biti revež. Danes je to čudež, večji od tistega s kruhom in ribama, če sploh kaj lahko postavimo na mizo in razdelimo tako, da vsak dobi nekaj. Lahko tudi sam preizkusiš; zaposli se pri nas kot tesar in delaj z nami in se poskušaj pretolči z dnevnim zaslužkom! Kri boš potil, kakor si jo takrat v vrtu.

Stopi na ulice in začni kot nekoč pridigati proti farizejem! Ponovi, kar si rekel o bogatinu in šivankinem ušesu. Izženi trgovce iz cerkve, pa bomo videli, kaj se bo zgodilo. Če te ne bodo križali, kakor so te takrat, bo to le zato, ker jim danes zadošča ena sama beseda, da ti zamašijo usta.

Gospod, pridi in pomagaj nam, da ne bodo govorili: »Niti Kristus ne more rešiti tega problema.« Prosim Te kot delavec delavca in se podpišem: tvoj mali privrženec Segundo Lopez Sanchez.

(Pismo so našli 20. avgusta 1985 v cerkvi sv. Nikolaja v Lüneburgu v Nemčiji).

Škof Metod Pirih je v Kopru maševal za italijanske vernike

V nedeljo, 5. marca, je bila v koprski stolnici posebna slovesnost. Škof Metod Pirih je povabil vse vernike italijanske narodnostne skupnosti, ki živijo v župnijah koprške škofije, k posebnem bogoslužju v italijanskem jeziku. S škofom so somaševali duhovniki, ki skrbijo za te vernike. Prisotnih je bilo okrog 250 vernikov. Prisoten je bil tudi italijanski konzul v Kopru Michele Esposito ter predsednik italijanske narodne skupnosti v Sloveniji Maurizio Tremul.

Škof je v svojem govoru pojasnil, zakaj je povabil italijanske vernike k temu obredu. Predvsem jih je vzpodbudil, naj bodo živ del škofijskega občestva ter omenil papežev prihod v Slovenijo.

Maši je sledilo prijateljsko srečanje, ki mu je prisostvoval tudi škof Pirih. Skrb za italijanske vernike je sicer lepo urejena, da je lahko zgled evropskim državam. Italijanski verniki nimajo svojega duhovnika, zanje skrbijo slovenski župniki, ki se resnično trudijo za duhovno rast italijanskega dela župnije. Ko so se v povojni dobi Italijani iz Istre preselili v Trst ali po Italiji, so zapustili te kraje - in italijanske vernike - tudi njihovi duhovniki. Nihče ni ostal zraven ljudstva. To je stran krajevne zgodovine, ki ni bila nikoli pojasnjena in jo je težko razumeti.

V Istri je sedaj okrog 3000 Italijanov. V slovenskem delu so po večini v mestih. Na Markovcu pa prevladuje slovenski del in je tu le malo Italijanov, ki imajo itak svojo mašo v Kopru.

Vabilo koprškega škofa je imelo med Italijani velik in pozitiven odmev.

In

25. marec: Gospodovo oznanjenje Materinski dan

Ob začetkih Marijinega materinstva, ko je Devica izrekla Bogu svoj »da«, je zadobilo materinstvo novo luč, sveto poslanstvo.

Krščanske matere se ob tem dnevu - združene z Marijo - posebej osveščajo s svojo nalogo, ko se zavedajo, da spolnjujejo v sebi, v svoji ljubezni z ljubljeno osebo, samo božje naročilo.

Nekaj časa brez televizije in...

»Sem glasbenik,« tako je neki Mariella napisal v nekem italijanskem dnevniku, »in za skoro en mesec nisem imel časa odpreti televizije. Takoj sem pri sebi opazil spremembo: vidno izboljšanje možnosti dojemanja in tega, kar se dogaja okrog mene; predvsem večanje občutljivosti. Stvarno, sedaj laže občujem z ljudmi. In ker je glasba izraz občutkov, laže igram in komponiram. Razumel sem, da televizija, toliko opevano sredstvo občevarja, vsaj taka, kakršna je danes, ugaša razumnost iz enostavnega razloga, ker podoba postavlja v ozadje pomembnost besede, ki jo dojamemo ali razumemo le z večjim razumskim naporom.«

In če bi tudi mi poskusili malo manj odpirati televizijo in dajati več pozornosti pogovoru, predvsem v družini?

Postni govori

V CERKVI SV. JAKOBA V TRSTU: nedelja, 19. marca, ob 16. uri: p. Ernest Benko: Ne poznam ga.

NA RADIU TRST A:
- v petek, 17. marca, ob 16.45: p. Pavle Jakop: Občestvenost človeške poklicnosti; Oseba in družba;
- ponedeljek, 20. marca, ob 16.45: p. Polikarp Brolih: Božje odrešenje - postava in milosti.

POGLED V SLOVENIJO

Ločene proslave ob 50. obletnici konca druge svetovne vojne

V Sloveniji ni mogoče pričakovati, da bi se narodna sprava kmalu uresničila. Med taboroma, ki sta se bojevala med drugo svetovno vojno, obstajajo velika nasprotja, ki se celo poglobljajo. Zaradi tega pripravljajo ločene spominske proslave in druge prireditve ob obeležitvi konca druge svetovne vojne. Pripravljata jih Častni državni odbor (kot predstavnik države in sedanjih oblasti) in Slovenski spominski odbor, ki deluje kot predstavnik sil, ki so se bojevale in politično delovale na protikomunistični strani.

Iz zanesljivih virov prihajajo vesti o tem, da si Milan Kučan zelo prizadeva za premostitev nasprotij oziroma za vsaj delno pomiritev duhov, kar naj bi omogočilo skupno proslavljanje. Njegovi naporci pa menda doslej niso bili uspešni.

Na državni ravni Častni državni odbor vodi predsednik Državnega zbora Jožef Školč, vladni odbor usmerja predsednik vlade dr. Janez Drnovšek, med pomembnejšimi osebnostmi, ki pripravljajo spominske slovesnosti v Sloveniji, pa je tudi obrambni minister Jelko Kacin. Slovesna akademija bo v soboto, 13. maja, zvečer v ljubljanskem Cankarjevem domu. Naslednji dan, to je v nedeljo, 14. maja, bo v stolnici slovesna maša za domovino, nato pa slavnostna seja Parlamenta. Načrtujejo tudi vojaško parado, proti kateri pa je v slovenski javnosti veliko pridržkov; tako da ni gotovo, če jo bodo izvedli. Kot spremljajoče

prireditve bodo v Ljubljani odkrili spomenik (njegovo postavitve je predlagal Milan Kučan) vsem žrtvam vojne, pripravili zgodovinski simpozij o dogajanjih v Sloveniji med drugo svetovno vojno in po njej ter organizirali proslave v partizanski bolnišnici Franji pri Cerknem, pa v Topolščici in Poljani, kjer so 15. maja 1945 potekali zadnji boji v drugi svetovni vojni.

Zomenjenimi slovesnostmi in prireditvami naj bi oblasti prikazale nekakšno enotnost in skupni duh, ki pa povezuje Slovence pri obeleževanju 50-letnice zmage nad fašizmom in nacizmom. Takšnega skupnega duha in izročil seveda ni, saj pripravljajo protikomunistični tabor, ki je sodeloval v drugi svetovni vojni, svoj program proslav. Snuje jih Slovenski spominski odbor v Ljubljani; sestavljajo ga znane politične, kulturne in druge osebnosti iz domovine in tujine.

Duhovno in politično izhodišče za proslave, ki jih pripravljajo Slovenski spominski odbor, je ugotovitev, »da je po petdesetih letih usodne razdelitve slovenskega naroda med drugo svetovno vojno skrajni čas za temeljno ovrednotenje tega obdobja, za odpravo neomejene pravne povezanosti sedanje demokratične države s povojnim totalitarnim sistemom in za popravilo krivic. To bo omogočilo, da se bomo Slovenci podali na pot sprave, na pot iz preteklosti v prihodnost.«

V Sloveniji bo v okviru omenjene-

ga duha in razmišljanja izšla obsežna spominska knjiga z imeni žrtev komunističnega nasilja. Ta imena so napisana na spominskih ploščah, ki so jih odkrili v 81 župnijah. Knjiga, ki bo imela pomembno dokumentarno vrednost in v kateri bodo opisane tudi posamezne župnije, bo izšla sredi maja. V začetku junija bo simpozij o državljanski vojni na Slovenskem; še en tak simpozij, s poudarkom na zgodovinske razsežnosti dogodkov med vojno in po njej, bo jeseni. Velika žalna slovesnost bo 18. junija ob 10. uri v nekdanjem komunističnem taborišču za vrnjene domobranci in civilno prebivalstvo v Teharjih pri Celju. Osrednja žalna slovesnost z mašo, ki jo bodo darovali slovenski škofje, pa bo v Kočevskem rogu 25. junija. Slavnostno glasbeno žalno prireditev z raznimi skladbami in besedili, med katerimi bodo tudi teksti iz Velike črne maše Tineta Debeljaka, pa bodo pripravili 29. junija v Cankarjevem domu.

Pričakujejo, da se bo spominskih slovesnosti, ki jih pripravljajo Slovenski spominski odbor, udeležilo veliko število nekdanjih domobrancev oziroma političnih emigrantov. Domnevajo namreč, da je živih še okrog tisoč nekdanjih domobrancev, ki so se po koncu vojne na razne načine uspeli rešiti smrti, ki jo je celotni premagani strani pripravljala komunistični režim.

F.Z.

Oficirji Jugoslovanske armade se vračajo v Slovenijo

V Sloveniji je javnost vznemirjena zaradi skoraj popolne odprave ukrepov, ki so nekdanjim oficirjem razpadle Jugoslovanske armade onemogočali vračanje oziroma vrnitev v Slovenijo. Do nedavnega je bilo na seznamih okrog 300 omenjenih oficirjev, ki niso imeli vstopa v Slovenijo, kjer sicer žive njihove družine. Na seznamu nezaželenih oseb je menda stalo le še 7 vojaških oseb. Seznam je »prečistila« vlada, ki se je domnevno tako uklonila pritiskom Evrope.

Nove ukrepe oblasti je ostro obsodila tudi Socialdemokratska stranka. V njeni izjavi je poudarjeno, »da Socialdemokratska stranka ostro obsoja ravnanje, ki dopušča vračanje nekdanjih oficirjev Jugoslovanske armade, ki so julija 1991 sodelovali v napadu na Slovenijo, se potem umaknili na Hrvaško in v Bosno ter tam sodelovali v etničnem čiščenju in pobjah civilnega prebivalstva. Gre večinoma na višje oficirje, ki ne nosijo odgovornosti samo za konkretna dejanja, temveč so večinoma sodelovali tudi pri pripravi in sprejemanju odločitev za posamezne dejavnosti v napadu JLA na Slovenijo in pri načrtovanju etničnega čiščenja na Hrvaškem ter v Bosni in Hercegovini. Nekaj zadnjih primerov vračanja, med katere spada vrnitev nekdanjega podpolkovnika razpadle armade Fabijana Jurleta, ki je odgovoren za streljanje na električarja v ptujski vojašnici maja 1991, ter posebej vrnitev razvpitega generala Milana Aksentijevića, gorečega in aktivnega nasprotnika slovenske osamosvojitve, pa je prelilo kapljo čez rob.«

Ravnanje slovenskih oblasti - nadalje opozarjajo socialdemokrati - nima nobene zveze niti s pravno državo in še manj s človekovimi pravicami, saj ti izgovori zvenijo tako, kot da bi se zavzemali za človekove pravice zločincev, obsojenih na nürnberškem procesu. Predsednik stranke Janez Janša spričo vsega omenjenega zahteva hitro posredovanje vlade.

F.Z.

Poziv slovenskih izobražencev slovenski vladi

Verski tednik Družina je nedavno objavila posebno izjavo-poziv, ki ga je podpisalo 50 uglednih Slovencev, ki ne živijo samo v Sloveniji, ampak tudi v zdomstvu. Gre za izjavo, v kateri veliko vidnih profesorjev in teologov, akademikov in nasploh kulturnikov poziva Državni zbor Slovenije, naj napravi slovenska vlada pred proslavljanjem 50. obletnice zmage nad fašizmom določene korake, ki bodo prispevali k demokratizaciji slovenske države. Ker je poziv zelo dolg, naj povemo samo to, da podpisniki zahtevajo, naj slovenske oblasti vendarle »izrecno obsodijo komunistično partijo, ker je med vojno in okupacijo zlorabila slovensko željo po svobodi in narodnoosvobodilni boj v svoje revolucionarne namene«. Podpisniki obenem zahtevajo, »naj obsodijo zločine, ki so jih izvajali nosilci revolucije nad slovenskim narodom pod pretvero osvobodilnega boja, hoteč uničiti svoje idejne in politične nasprotnike.«

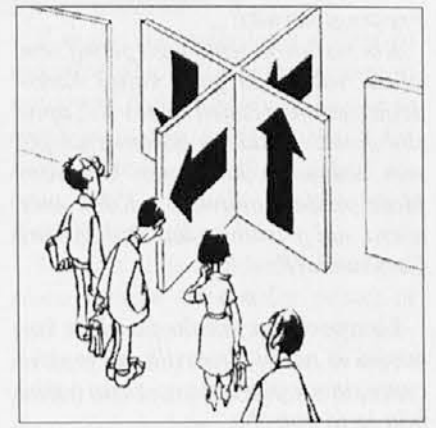
Seveda je v pozivu še vrsta drugih zahtev, od katerega gre gotovo omeniti še to, »da priznajo, da je bil slovenski odpor proti komunizmu med drugo svetovno vojno samoobrambno dejanje« in seveda tudi to, »da razglasijo poboj domobrancev in vseh drugih nasprotnikov komunističnega totalitarizma za zločin proti človeštvu.« Nadalje podpisniki zahtevajo, naj se vendar že končno raziščejo povojni pobji in tudi najdejo krivci zanje; predvsem pa, »naj sprejmejo zakone, ki bodo pretrgali povezavo s prejšnjo totalitarno ureditvijo in odpravili politične, gospodarske in druge privilegije nekdanjih oblastnikov in njihovih naslednikov.« Nadalje zahtevajo še razveljavitev tedanjih obsodb in poravnava moralne in materialne škode; naj »sprejmejo zakone, ki bodo v skladu z ustavo, konvencijo o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin (Svet Evrope) in Splošno deklaracijo o človekovih pravicah (Združeni narodi)«. Podpisniki tudi pričakujejo, »da bodo predstavniki države Slovenije zadostili pravicam.«

- JP -

POLITIČNO DOGAJANJE V ITALIJI

Boj v Ljudski stranki

Ljudska stranka je še najbolj resen dedič Krščanske demokracije, ki je razpadla zaradi nezadržne korupcije in padca komunistične nevarnosti. Tajnik Rocco Buttiglione ima najštevilneje izraženo članstvo in prav tako tudi največ volilcev bivše KD, kolikor jih seveda ni padlo v naročje narodnega rešitelja Berlusconija, ki še naprej skuša osvajati srca italijanskih volilcev s ponavljanjem osladnih fraz. Buttiglione pa se seveda ni mogel zadovoljiti z majhno stranko, ki bi imela nujno omejen vpliv v italijanskem političnem življenju. Zato je svojo politiko usmeril v pridobivanje moralnega ugleda in obnavljanje zmerne centra. Priznati je treba, da je bil do neke mere tudi prepričljiv in da je prihajal na dan s pametnimi in utemeljenimi argumenti. Vendar pa se je Buttiglione kmalu zavedal, da na sredi ne bo mogel ostati in da bo moral prej ali slej iskati zaslonbo ali na levi ali na desni. Končno se je odločil za desnico, ker je bil na levici konsenz že oddan. Zavedla ga je množičnost Berlusconijevega gibanja in njegova neorganiziranost ter skušnjava, da postavi na noge močno Ljudsko stranko, pravzaprav obnovi prejšnjo, medrazredno KD. Levica v notranjosti stranke mu je to preprečila, ker se je medrazrednosti odpovedala in hoče uresničiti res ljudsko stranko v Sturzovi tradiciji, vpliv in volilce pa pridobiti z izrazito socialno usmerjeno politiko. Buttiglionejev načrt pa bo marsikoga spjeljal in Ljudski stranki grozi dejansko nova cepitev. - S

Kam bo šla Ljudska stranka?

SSO za skupno proslavo 50-letnice osvoboditve

Prejeli smo s prošnjo za objavo.

Odbor SSO je na svoji zadnji seji obravnaval položaj slovenske narodne skupnosti v Italiji v luči novih odnosov med Slovenijo, Italijo in Evropsko skupnostjo. Pozdravil je napredek, ki se odraža v odnosih med obema državama, vendar je z obžalovanjem vzel na znanje, da se novo ozračje, ki se ustvarja med državama, ne odraža tudi v manjšini.

Obžaloval je dejstvo, da se je začasno (toda kako dolgo?) in enostransko ukinilo priznanje diplom slovenskih univerz, kar predstavlja hudo oviro za vse zamejske študente, ki študirajo v Sloveniji. Nadalje je odbor SSO z zaskrbljenostjo obravnaval kritični položaj, v katerem so se znašle slovenske kulturne ustanove brez finančne podpore za svoje delovanje. Odbor je z

zaprepaščenostjo ugotovil, kako postaja manjšina drobiž med interesi dveh držav. Tudi sodelovanje z matično državo, ki se je začelo z demokratizacijo, je začelo izgubljati na intenzivnosti zato, ker imajo stranke preveč drugih skrbi in pozabljajo, da je skrb za manjšino tudi skrb za razvoj narodnega telesa v celoti.

Iz vseh teh razlogov odbor SSO sprejema pobudo stranke Slovenske skupnosti za skupno proslavo 50-letnice osvoboditve Primorske izpod fašističnega jarma in konca druge svetovne vojne ter ne more razumeti tistih, ki se vabilu SSK ne odzivajo. Zato je odbor sklenil, da se jasno in javno opredeli za tako skupno proslavo. Bolj kot kdajkoli prej mora manjšina nastopati navzven enotno in složno.

Razpis štipendij za študij na univerzah v Sloveniji

Tudi letos objavlja ministrstvo za šolstvo in šport Republike Slovenije razpis za štipendije za diplomski študij na slovenskih visokih šolah in univerzah. Z ministrstva so nam sporočili, da se morajo vsi zamejski študentje, ki bi želeli univerzitetni študij nadaljevati ali pa začeti v Sloveniji, vpisati do 24. marca letos. Prijavo morajo poslati na posebnem obrazcu, ki se imenuje Prijava za vpis v začetni letnik visokošolskih zavodov v Republiki Sloveniji. Prijavo morajo poslati z oznako Prijava za vpis na naslov: Univerza v Mariboru, Krekova 2, 62000 Maribor; če pa se hočejo vpisati na ljubljansko univerzo, morajo prijavo poslati na naslov: p.p. 524 61101 Ljubljana. Kandidat se lahko prijavi le na en visokošolski zavod. Zamejski študentje, ki želijo študirati v Sloveniji, naj predložijo najkasneje do 31. avgusta 1995 vlogo za dovoljenje za študij na univerzi v Ljubljani Komisiji za študij zamejskih Slovencev in tujih državljanov. Ta naj obsega prošnjo z življenjepisom, spričevalo o opravljeni maturi in rojstni list. S slovenskega ministrstva za šolstvo tudi sporočajo, da se morebitni interesenti lahko obrnejo nanje ali pa pokličejo po telefonu na številko 061/1252055. Obenem sporočajo, da lahko zamejski študentje dobijo štipendije za študij na univerzi tako, da predložijo prošnjo z utemeljitvijo in svoj življenjepis, zraven naj dodajo še priporočilo ene od osrednjih slovenskih organizacij, potrtilo o državljanstvu, rojstni list in maturitetno spričevalo.

- ZUT -

V Sloveniji desetisočaki s Cankarjevo podobo

V sredo, 15. marca, so v Sloveniji dali v obtok nov bankovec za 10 tisoč tolarjev. Izdelala ga je oblikovalska skupina, ki je zasnovala že ves slovenski denar. Gre zlasti za oblikovalca Miljenka Licula in njegovega sodelavca Zvoneta Kosovela. Priprave, ki so trajale skoraj eno leto, je seveda vodila osrednja slovenska bančna ustanova, to je Banka Slovenije. Na bankovcu je lik pisatelja Ivana Cankarja, upodobljena pa sta tudi odlomek Cankarjevega besedila in nekdanje Deželno gledališče v Ljubljani. Tudi novi bankovec je natisnjen na papirju iz tovarne v Radečah, ki je med boljšimi proizvajalci papirja v Evropi. Natisnila ga je tiskarna Giesecke & Devrient v Nemčiji.

Kaže, da bo serija slovenskega denarja z novimi bankovcem uspešno dopolnjena in najbrž sklenjena. »Bankovec z večjo vrednostjo ne potrebujemo,« je dejal Janez Majce, direktor oddelka za gotovinsko poslovanje Banke Slovenije.

Sinoda goriške škofije

»Sliši, kaj govori Duh Cerkvam«

(prim. Rz 2,7)

Odlomki iz pastirskega pisma nadškofa Bommarca

Predragi verniki!

Kot naslov in temo tega pisma sem izbral vabilo, ki ga v knjigi Razodetja, zadnjem izmed spisov NZ, apostol Janez ob sklepu posameznih pisem sedmerim krajevnim Cerkvam Male Azije ponavlja: »Kdor ima ušesa, naj prisluhne, kar Duh govori Cerkvam« (Rz 2,7).

♦ ♦ ♦

Ustanovljena je bila posebna komisija, ki naj bi ugotovila, ali je sklicanje sinode potrebno oz. zakaj naj bi bila le-ta potreba.

Verska stvarnost v naši nadškofiji, kakor jo je na osnovi odgovorov vprašancev ugotovila in podala v poročilu dne 3. oktobra 1994 omenjena komisija, izkazuje precejšnjo krizo. Le-tej botrujejo razni vzroki, kot so:

- nedvomna sekularizacija tudi naše ožje družbe;

- malodušje in nekaj čut nemoči, da bi Cerkev (ne samo goriška) mogla primerno odgovoriti na izzive sekularizacije;

- nepoznavanje osnovnih koncilskih in pokoncilskih cerkvenih dokumentov;

- izkustvo nekega pomanjkanja pristne občestvene povezanosti med škofom in duhovniki, med duhovniki in laiki;

- nekaj čut osamljenosti in izgubljenosti;

- problematičnost kulturno-pastoralnih vprašanj, povezana tudi z vedno manjšim številom duhovnikov in njihovo vedno večjo starostjo ter z njihovim »razdrobljenim« življenjem.

Vendar je analiza pokazala tudi kako pozitivno stran, npr. znamenja prenove in krščanskega pričevanja, ki se kažejo v mnogih mladinskih krogih.

Analiza, čeprav potrebna, problemov ne bo rešila. Le s pristnim dialogom bomo lahko pomagali naši krajevni Cerkev duhovno rasti. Z lanskim malim pastirskim obiskom po župnijah sem skušal spodbuditi nov slog dialoga in odnosa med škofom, župnikom in župnijskim svetom. Prepričan sem, da bo to v pomoč župnijskim svetom, kadar bodo razmišljali in razpravljali o sinodalnih temah.

♦ ♦ ♦

Dragocen napotek našemu sinodalnemu razmišljanju je tudi preroška beseda, ki nam jo je sv. oče Janez Pavel II. podal, ko je bil pri nas na obisku. Npr.: »Družina je nenadomestljiv dejavnik za človeško in duhovno rast človeške družbe, saj je obvezen prehod za osebno in krščansko zorenje, od katerega v dobri meri odvisi naša prihodnost.« In še: »Gorica stoji na stičišču raznih narodov in izročil, zato ji je tudi zaupan poseben poklic: biti znamenje edinosti in dialoga....« Nato nas je sv. oče spomnil besed oglejskega škofa sv. Kromacija: »Ne moremo govoriti o Cerkev, če ni Marije, Gospodove matere, z njegovimi brati. Kristusova Cerkev je tam, kjer se oznanja, da je Kristus postal človek iz Device Marije« (30. Govor).

♦ ♦ ♦

Ko je tekla razprava, ali naj se sinode lotimo ali ne, je omenjena komisija pri odgovorih vprašancev razbrala naslednje razloge v prid sinodi. Sinoda bo omogočila,

- da razmislimo o pastoralni dejavnosti v njeni bogoslužni, katehetskimi in pričevarskimi razsežnostmi;

- da ponovno odkrijemo bogastvo naše krščanske zgodovine, da ovrednotimo stike z različnimi kulturami in izročili, ki sobivajo na našem ozemlju in so prava vrednota in dar za našo Cerkev;

- da ponovno oživimo misijonski in karitativni zagon, ki pripadajo krščanskemu življenju;

- da vsakdo po službi in daru, ki mu ju je Gospod zaupal, primerno odgovori na velika vprašanja današnjega človeka in tudi na nelahka in dramatična vprašanja, ki se dvigajo iz krajevnosti;

- da se vzpostavi dialog z ljudmi dobre volje, s katerimi delimo vsakdanje skrbi in prizadevanja na delavskem, šolskem in sploh družbenem področju;

- da se poudari osrednja vloga družine, ki je Cerkev v malem in zakrament božje ljubezni v Kristusu;

- da se srečamo in tudi sprejememo nase veselje in skrbi bratov in sester po veri, zlasti tistih, ki se trudijo za zблиževanje med kristjani;

- končno, da ponovno doživimo veselje, da smo Kristusovo telo, ki je sestavljeno iz mnogih udov in v katerem ima vsak ud svojo vlogo, da slavimo Gospoda Jezusa v svojih srcih, vedno pripravljeni odgovoriti vsakomur, ki hoče vedeti razlog za naše upanje (1 Pt 3,15).

♦ ♦ ♦

Sv. oče Janez Pavel II. je ob 25-letnici zaključka 2. vatikanskega cer-

Prvo zasedanje osrednje komisije za sinodo

V soboto, 11. marca, se je na škofiji sestala osrednja komisija za goriško škofijsko sinodo. Pot »poslušanja tega, kar govori Duh naši krajevni Cerkev,« se je začela s sv. mašo, ki jo je v svoji kapeli daroval nadškof A.V. Bommarco. Na srečanju je nadškof poudaril cilj, ki si ga zastavlja osrednja komisija na začetku svoje poti: doživeti in pričevati možnost skupne hoje. To je edini način, ki lahko zagotovi modro presojanje krajevnosti in ki lahko prispeva h gradnji tistega občestva, ki ga naša Cerkev močno potrebuje.

Za njim je generalni tajnik za sinodo g. Andrea Bellavite predstavil nekaj napotkov, ki naj bi služili kot izhodišče za nadaljnje skupno razmišljanje in pogovor. V glavnem je poudaril (kot že sam nadškof v pastoralnem pismu) potrebe in razloge, ki so narekovali sklicanje te sinode, in pa nekaj misli glede na metodo, ki naj bi se je osrednja komisija držala pri svojem delu. Nato je nadškof predlagal skupno razdelitev tega, kar si vsak član komisije pričakuje in zeli od sinode. Na dan je prišlo že precej zanimivih misli, predvsem pa iskrena želja, da bi lahko ta skupna pot pripomogla k rasti naše Cerkve in k osvežitvi njenega duha. Pogovor se še ni končal, zato se bo nadaljeval na naslednji seji, ki je predvidena za soboto, 25. marca. Enodušna je vsekakor zavest, da mora biti pri sinodi soudeležena vsa krajevna Cerkev, ki jo sestavljajo duhovniki in laiki. Zato bo tudi ena izmed poglavitnih nalog osrednje komisije informiranje in komuniciranje z vsemi komponentami, ki sestavljajo našo Cerkev. Nazadnje je bilo oblikovano še ožje tajništvo oz. delovna skupina, ki bo imela nalogo pripravljati srečanja osrednje komisije in povzemati zaključke njenega dela. Poleg nadškofa Bommarca sta v njej duhovnika (g. Andrea Bellavite in g. Franco Gismano) ter 2 laika, Chiara Corbato in Damjan Hlede.

ISKRICICE

Otroke smo napolnili z vitamini, ne pa z vrednotami. Sedaj so brez hormonov in ne vedo, kaj bi...

♦ ♦ ♦

Danes se po tv in v tisku veliko govori in piše o »par condicio« ali o enakih pogojih. Poglejmo, kaj misli ta o današnjem tisku dve italijanski osebnosti.

Luciana Castellina: »Obveščevalno družbo bodo vodile Evropa, ZDA in Japonska. Ostalim bomo posredovali naše vrednote, naše vedenje, naše ideje in našo kulturo; šlo bo za obliko nadvlade, hujšo od kolonializma... Ideja o horizontalnem

kvenega zbora poudaril pomen sinodalne ustanove. Tako je rekel: »Sinoda je ustanova, ki se znotraj Cerkev izkazuje kot nadvse veljavno sredstvo za občestveno rast božjega ljudstva. Kakor pove že samo ime, ima sinoda nalogo, da zbira energije, vero in upanje vseh, ki potujejo povezani v edinosti iste vere in iste ljubezni. Vsakomur nudi možnost, da se izrazi in da ga drugi poslušajo, kadar gre za blagor Cerkve, ki je blagor vseh.

♦ ♦ ♦

Predraga goriška Cerkev!

Sto poslanico sem ti hotel nazniniti skorajšnjo sinodo. Le bežno sem ti nakazal, ne pa razčlenil načrta vseh možnih tem in vprašanj, o katerih bomo v sinodalnem sopotovanju skupaj razpravljali. Moje iskreno voščilo je: »Poslušaj, kar ti božji Duh govori!«

Vsi tvoji otroci, zdravi in bolni, naj se združijo v vztrajni molitvi in delajo za to, da bo obraz vstalega Gospoda sijal nad našo Cerkvijo:

Gospod, pokaži nam svoj obraz;
»Tvoj obraz, Gospod, jaz iščem« (Ps 27,8).

Glas božjega Duha in zaupna molitev bosta spodbudila v vsakem izmed tvojih otrok vedno večjo pripravljenost za poslušanje, prenavo in občestvo.

Čeprav se jaz, škof, dobro zavadam svoje nebogljenosti, se ponižno in obenem navdušeno odpravljam na to novo potovanje in zato prosim vztrajne pomoči mučenice oglejske Cerkve in trajnega varstva Marijo, Mater Cerkve.

Druga faza obnove Romarskega doma na Sveti gori pri Gorici

Leta 1990 so frančiškani na Sveti gori pri Gorici ponovno postali lastniki Romarskega doma. Kot dobri gospodarji so se takoj lotili obnove. V preteklem letu so končali prvo fazo, ki je obsegala sanacijo strehe in zidov.

Po krajšem zastoju pa bodo spomladi pričeli z drugo fazo obnove doma. V tej gradbeni fazi bodo izdelali tlake v pritličju, kanalizacijo in zračnike ter prezidali stene. Uredili bodo tudi glavni vhod v Romarski dom.

Frančiškani se najlepše zahvaljujejo vsem, ki so priskočili na pomoč s finančnimi sredstvi. Obnovo Romarskega doma bi radi čimprej sklenili in ga izročili namenu, ki ga je v preteklosti že imel. Ob koncu del bo v domu 62 ležišč v eno, dvo in štiriposteljnih sobah. Za obiskovalce bo tudi večja dvorana, kuhinja in jedilnica. V podstrešju pa bo kapela.

S to obnovo bo vrh Svete gore bolj popoln, v ponos vsem, ki jim je to svetišče pri srcu.

Branko Lušina

Iz BENEŠKE SLOVENIJE

V času, ko si odnosi med Italijoin Slovenijo utirajo novo, upajmo ne prekratko, pot, so se tudi obmejni odnosi sprostiti ter izboljšati, kar pomeni, da se večajo možnosti sodelovanja med deželama oz. državama. V teh dneh se vrstijo pomembne pobude na politični ter gospodarski ravni, ki pomenijo zблиževanje in spoznavanje sosedove realnosti. Začnimo z Bovcem, kjer se je odvijala poslovna konferenca med slovenskimi in furlanskimi oz. italijanskimi gospodarstveniki, predstavniki majhnih in srednje velikih podjetij; na srečanju so se gospodarski operaterji seznanili z zakonodajo in možnostmi vlaganja v skupne pobude. Nato so se poslovneži (72 slovenskih in 32 italijanskih) usedli za mizo in konkretno preverili možnosti partnerstva med firmami. V Terskih dolinah pa moramo tudi zabeležiti dve pomembni srečanja, pri katerih gre za sluzna predvsem predsedniku Gorske skupnosti Noaccu ter njegovemu odborniku Čeremu. V Čenti sta se namreč v ponedeljek, 13. marca, srečala predsednika skupščin Slovenije in FJK Školč in Cruder. Namen pobude je preučiti možnost obmejnega sodelovanja v perspektivi gospodarskega razvoja. V petek, 17. marca, pa

organizira Gorska skupnost srečanje v Tipani na temo Slovenska Furlanija: izziv in prizadevanje. Na njem bosta sodelovala tudi videmski in koprski nadškof ob prisotnosti župnikov obmejnega območja.

Tudi na kulturnem področju ne manjka srečanj, udeleženci katerih si prizadevajo krepiti spoznavanje med Slovenci, ki živimo v treh državah. V kulturnem centru na Trbižu se je v nedeljo odvijala zborovska revija Koroška poje. Kulturno manifestacija sta organizirala društvo Planika in Glasbena šola v Kanalski dolini v sodelovanju s Krščansko zvezo iz Celovca. Nastopilo je šest pevskih zborov s Primorske ter Koroške. V soboto, 11. marca, pa se je začela 26. Primorska poje, na kateri bo nastopilo 119 zborov, ki se bodo predstavili na 19 koncertih, eden od katerih se bo odvijal tudi v Benečiji, in sicer v občinski dvorani v Špetru v soboto, 1. aprila, ob 20.30. Nazadnje povejmo še, da bo od 25. marca do 8. aprila v Beneški galeriji v Špetru na ogled razstava idrijskih čipk, lepoto in kakovost katerih smo si lahko že ogledali na razstavi v Kulturnem domu v Gorici.

Erika Jazbar

in interaktivnem obveščanju je sicer demokratična, vendar je nevarno, da bo imelo kontrolo nad tem področjem majhno število ekonomskih velesil.«

Pa še eno mnenje.

Mario Miele: »Italijanski dnevniki? Skoraj jih ne berem več iz preprostega razloga, ker imam vtis, da še posebej dnevniki objavljajo samo mnenja. Poleg tega uporabljajo tak jezik, ki ga razume le ožji krog ljudi; ti pa so navsezadnje tisti, ki delajo pri istih dnevnikih. Tako so konec koncev bolj verodostojne tiste informacije, ki jih beremo v reklamskih oglasih.«

♦ ♦ ♦

Neka Lidia Campagnano je 26. februarja tako napisala v

v duhu sprave.

♦ ♦ ♦

Nekateri se bojijo, da bo proslava 50-letnice v Sloveniji praznovanje komunistov.

♦ ♦ ♦

Gala-ples v maskah v ptujskem muzeju, ki ga je oddajal prvi program slovenske tv na pustni torek, je bil neokusna šala.

♦ ♦ ♦

Množijo se negodovanja na račun izvolitve Dimitrija Rupla za ljubljanskega župana. Nekdo je označil to izvolitev kot najslabšo varianto, ki se je lahko pripetila ne samo Ljubljani, temveč tudi drugim Slovencem.

Venček

Gradovi v funkciji vloge in ovrednotenja Vipavske doline

V Vipavski dolini uresničujejo razne načrte in zamisli, ki naj bi omogočili nadaljnji napredek in splošno ovrednotenje tamkajšnjih naravnih in drugih danosti oz. možnosti. K temu naj bi prispevali tudi gradovi oziroma grajske celote iz prejšnjih stoletij. Takih objektov je v Vipavski dolini skupaj 13, žal pa so po večini v slabem stanju. To so: Zajčji grad v Podnanosu; graščinski kompleks v vasi Podbrje; grad na Slapu; dvorec Zemono; baročna graščina v Ajdovščini, zgodnjebaročna graščina v Velikih Žabljah; grad v Vipavskem Križu; dvorec v Selu; naselje Tabor nad Črničami, grad Trilek na Colu, stari grad v Vipavi; novejši Lanthierijev grad v Vipavi ter grad Lože pri Vipavi.

Predstavniki novih občin Ajdovščina in Vipava poudarjajo, da bodo posamezne gradove oziroma grajske celote čimprej obnovili in jih usposobili za razne dejavnosti. V turistične, kulturne in druge namene že nekaj let uspešno služi dvorec

Zemono, ki ga je obnovila ajdovska tovarna pohištva LIPA. Čimprej naj bi obnovili tudi Lanthierijev grad v Vipavi, ki pa ga je bivša Jugoslovanska armada precej opustošila. Posebno dragocenost pomeni grad v Vipavskem Križu, ki je oblikovno najbolj čista in v sorazmerjih skladna renesančna utrdba v Sloveniji. Zanimivo je, da je njegov večinski lastnik še vedno plemiška družina Attemsov iz italijanske Gorice. Solastnik gradu v Vipavskem Križu pa je tudi domača osnovna šola, ki severni del utrdb obnavlja za potrebe podružnične šole. Pri obnovi zelo uspešno sodeluje tudi župnija v Vipavskem Križu.

Lastninski odnosi niso razčiščeni le glede gradu Lože pri Vipavi. Potomci agronoma dr. Evgena Mayerja, ki je grad po koncu druge svetovne vojne domnevno daroval novo ustanovljeni Kmetijski šoli za Primorsko, trdijo, da je bil tedanji prenos lastništva nezakonit in je torej pravno neveljaven. Odločilo bo sodišče v Ajdovščini.

M.

KNJIŽNE NOVOSTI

Knjiga modrosti in Sirahova knjiga

Slovenska verska revija Ognjišče je v teh dneh poslala na slovenski trg zelo lepo oblikovano knjigo z naslovom *Knjiga modrosti in Sirahova knjiga*. Gre za svetopisemski deli v novem in poglobljenem prevodu profesorja klasične filologije in duhovnika Otmarja Črnilogarja, ki je obema svetopisemskima knjigam prispeval tudi bogat in izčrpen uvod. Knjiga je privlačna tudi zaradi treznih in bistvenih risb, s katerimi je slikar Rudi Pergar opremil to izdajo imenitnih svetopisemskih tekstov. Spremenno besedo knjigi je dodal dr. Jurij Bizjak, ki tesno sodeluje s profesorjem Otmarjem Črnilogarjem pri prevajanju Svetega pisma v slovenščino. Oba sta velika poznavalca starih jezikov in tudi hebrejščine, ki jo danes na Slovenskem le malokdo še pozna. Otmar Črnilogar, ki je prevedel svetopisemski knjigi, nam v uvodu pove, kdaj sta knjigi nastali in katere smerice so vodile pisce pri nastanku del. Medtem ko je za *Knjigo modrosti* pisec nepoznan, a se ve, da je nastala okrog leta 50 pred Kristusom in se zdi, da jo je napisal en sam pisec, ki je dobro poznal grško in helenistično kulturo, se za *Sirahovo knjigo* ve, da jo je napisal Ben Sirah; nastala je okrog leta 180 pred Kristusom.

Prevajalec Otmar Črnilogar nam v uvodih razčleni tudi glavne misli knjig in pove še vrsto zanimivosti, ki bralec pomagajo, da lahko časovno, kulturno in družbeno uvrsti knjigi v njun čas nastanka in ju zato bolje razume. Tisti, ki profesorja Otmarja Črnilogarja malce bolje poznajo, vedo, da je ta primorski duhovnik izreden prevajalec, saj ga odlikujeta veliko poznanstvo Svetega pisma in pa izreden slog pisanja. Poznamo

ga že po naravnost imenitnih prevodih pisem svetega Pavla v prenovljeni izdaji štirih evangelijev in po drugih prevodih, nedavno pa je pri celovški Mohorjevi družbi izšla tudi njegova knjiga duhovnih vaj *Hvalite Gospoda*. Prav zato *Knjigo modrosti in Sirahovo knjigo* toplo priporočam vsem, ki so jim svetopisemske knjige pri srcu, in vsem tistim, ki radi razmišljajo o življenjskih smislih in življenju samem. Po knjigi pa bodo zelo radi segli tudi ljudje, ki uživajo ob lepi slovenščini, ki je pri Črnilogarjevem prevajanju zares ne manjka. Vsakdo bo moral priznati, kar od vedno profesor trdi: ne obstaja noben tekst v nobenem jeziku, ki bi se ne dal prevesti v slovenščino.

Jurij Paljk

IZ SLOVENSKE KOROŠKE

Koroške drobtnice

O dolgčas ali nedelavnosti na Koroškem slovenska manjšina res ne more govoriti. Vabila o raznih prireditvah si sledijo ena za drugo in človek včasih kar ne ve, kam bi šel.

Drugi marčev teden je bil tak. Po koncertu Koroška poje so v torek, 7. marca, v Modestovem domu v Celovcu pripravili zanimiv večer. Iz Ljubljane je prišel salezijanski duhovnik g. Mirko Žerjav, ki je s svojimi triki navdušil tako odrasle kot mladino. O svetovno znanem čarodeju je pri celovški Mohorjevi družbi konec leta izšla knjiga z naslovom *Tiho, tiho čarodej* prihaja, ki je bila

Kaj vse je lahko pesem!
»V daljavah dneva lakmusov preliv« - Niko Grafenauer.
»Z glasnim šumom s kora orgle so donele« - Simon Jenko.
»Pa so bile zvezde daleč« - Srečko Kosovel.
»Zaljubilo se je morje v luno« - Simon Gregorčič.
»V svetli atlantski zdovski ravnini« - France Papež.
»Da bi sam v vesoljnem zrakoplovu« - Vladimir Kos.
»Gre po stezi čez polje zeleno Anka mlada« - Anton Aškerc.
»Belo cvetijo češnjevci gaji« - Ljubka Šorli.
»Tkanina revna sem, raztrgan prt« - France Balantič.
»Zasajal bi trte, Vipavo pod njimi« - Jurij Paljk.
»Bolečina, siva ptica klika senčnega« - Tone Rode.
»V tem tihem, nežnem sneženju« - Stanko Janežič.
»Zlata jutra in zarj šumeči slapovi« - Oton Župančič.
»Vsak dan po istih poteh« - Ivan Minatti.
»Kot puščava, ki zgubila je spomin« - Ciril Zlobec.
Ko sem še pisarila samo spačke v zabavo prijateljic in mi še od daleč ni prihajalo na misel, da se bom kdaj resneje ukvarjala s pesništvom, smo v Gorici na šestmesečnem

LITERARNE POTI

Odlično, a...

učiteljskem tečaju pisali nalogo z naslovom *Kaj je zame pesem*.

Za motiv mi je služila lisa, ki jo je v goriški ječi spustil sončni žarek skozi režo v okenski lesenih ogradi na steno moje celice.

Zvezke nam je prinesel profesor že naslednje uro. V mojem je pisalo: *Odlično, a ne odgovarja naslovu*.

Sram me je postalo, čeravno sem ji zdelo pripomba neupravičena. Kot najboljšo je tečajnik Marjan prebral svojo nalogo naglas.

Pesem je primerjal kamnu, ki ga vržeš v mirno jezero. Zvedno širšimi krogi vznemiri gladimo in med potapljanjem tudi globino. Kakor kamen jezero, razgiblje pesem Marjanovo duševnost. Obseg njegovega razmišljanja se večja, podobe se množijo, spomin pogloblja v prostorsko in časovno odmaknjenost in globino.

Visok in slok, z rokami rahlo oprt ob kateder, je mladi profesor stoji sledil bogatemu jezikovnemu izražanju in globokim Marjanovim mislim.

Fant je bil begunec. Strah pred smrtjo ga je iztrgal iz družine in iz domovine, ki ni bila tedaj puhla beseda, marveč del osebnosti. Njegovo srce je prebadal trn

duševnega trpljenja, iz nevidnega krvavenja je pognala vsestranska lepota sestavka.

Z malo več psihologa v sebi bi mogel profesor ob Marjanovi in moji nalogi že tedaj ugotoviti, kar se je meni posvetilo šele ob Beli lisi Irene Batista, objavljeni v prvi februarjski številki letošnjega Katoliškega glasa.

Marjan se je namreč odzval naslovu naloge kot bralec pesmi in vidi v njej okno, skozi katerega gleda vase, jaz kot ustvarjalec, ki mu je pesem vrč in z njim zajema iz sebe, da naliva drugim.

Luna sije, klad'vo bije...

Tudi to je pesem. V poznih večernih urah jo je Prešeren zasnoval v krčmi ob Gradiščici, nekaj korakov od trnovske cerkve, v kateri je prvič srečal Julijo.

Škoda, da danes o tem ničesar ne ve prijazna točajka istega gostišča. V nasprotnem primeru bi lahko gostom namesto majic podarjala spominske lističe z nadaljevanjem zgoraj začete Prešernove pesmi Pod oknom:

...trudne, pozne ure že;
pred neznane
srčne rane
meni spati ne puste.

Zora Saksida

Spominski večer dr. Josipa Agneletta v Kopru

V četrtek, 23.2., sta Kulturni klub Istra in Osrednja knjižnica Srečka Vilharja v Kopru organizirala spominski večer dr. Josipa Agneletta, našega istrskega rojaka, doma iz Trseka pri Truškah in enega najvidnejših javnih delavcev v Trstu in Istri v prvi polovici in predvsem sredi tega stoletja. Njegovo osebnost in njegovo delo, zlasti v povojnem času v Trstu, sta predstavila prof. Nadja Maganja in sin dr. Branko Agneletto. Večer v prostorih Osrednje knjižnice je vodil Zdravko Vatovec. Smisel večera je posredno podal že v svoji obrazložitvi k predlogu dr. Josipa Agneletta kot enega izmed kandidatov za postumno nagrado Alojz Kocjančič, ko je zapisal, »da je spo-

min na enega tvorcev demokratične misli v povojnem času, ki ni bil naklonjen svobodni misli in pretoku idej, za bodoče rodove izjemnega pomena.« Z večerom se mu je ob njegovi 110. obletnici rojstva Istra skromno oddolžila za sramotni molk, v katerega je bivši režim doslej zavil njegovo delo, ker je v velikem demokratu videl nevarnost tudi zase. Prof. Maganja se je v uvodnem delu osredotočila predvsem na povojni čas, ko je dr. Josip Agneletto »vrgetl v noč plamenico pluralizma« in bil tako »znanilec zgodnjega jutra, kot se je o njem izrazil tržaški pesnik Vinko Beličič. Dr. Branko Agneletto pa je na preprost, osebni in pristen način predstavil dr. Josipa Agneletta kot očeta,

družinskega moža, svojega odvetniškega učitelja in predvsem kot velikega demokrata ter »osebnost z značajem, trdno voljo in globoko predanostjo svoji veri oz. prepričanju.« Te lastnosti so mu pomagale, da je bil med redkimi, ki na razburkanih in usodnih razpotjih ni izgubil svojega kompasa izpred oči niti kot narodnjak niti kot demokrat. Večer je bil sklenjen z dogovorom, da bo potreben lik dr. Josipa Agneletta, njegovo delo in čas osvetliti tudi s poglobljenim stokovnim posvetom kot tudi s predlogom, naj Kulturni klub Istra pripravi pobudo za poimenovanje ene izmed koprskih ulic po njem.

Milan Gregorič

slovenščine Andrej Kokot) Neže Maurer, pedagoginja in časnikarka iz Škofje Loke, ki je znana predvsem po svojih televizijskih oddajah za otroke in mladino in je do zdaj pripravila že 26 zbirk (proza in lirika) za odrasle in mladino. Za ciklus *Igra za življenje* je od tržaške Mladike l. 1989 prejela literarno nagrado.

R.B.

Tinjski dom Sodalitas vabi

Marsikdo na Goriškem in Tržaškem pozna Dom v Tinjah, oazo duhovnosti in miru, kjer se vedno kaj dogaja. V 20 km iz Celovca oddaljenem domu, ki ga vodi rektor Jože Kopeinig (tudi predsednik celovške Mohorjeve družbe), je letno okrog 300 prireditvev, na katerih se zbere približno

12.000 tako slovensko kot nemško govorečih interesentov. Na programu so razni seminarji, duhovne vaje, zgodovinske razprave, politične debate, tečaji (gospodinjski, zdravstveni), razstave in še in še. Skratka za vsakogar nekaj.

Pred 14 leti obnovljeni in pred nedavnim dograjeni dom vzdržujejo s svojimi prispevki predvsem tečajniki in koroški Slovenci, nekaj pa prispeva tudi krška škofija. Vendar so stroški tako visoki, da se rektor doma veseli vsakogar, ki je pripravljen pomagati.

Vsaka dva meseca so prireditve razpisane v posebnem časopisu *Dialog* in kdor se zanj zanima, ga lahko dobi na naslovu Katoliški dom prosvete SODALITAS, A-9121 Tainach-Tinje.

R.B.

Sakralna glasba 20. stoletja

V okviru koncertne sezone 1994/95, ki jo prireja SCGV Emil Komel, so nastopili v goriški stolnici v nedeljo, 12. marca, Ljubljanski madrigalisti pod vodstvom Matjaža Ščeka.

Številni publikli so predstavili nekaj avtorjev sodobne nabožne evropske glasbe; to so francoski skladatelj Francis Poulenc, švedski Otto Ollson, estonski Urmas Sisask, angleški Vaughan Williams, litvanski Vytautas Miškinis in švicarski Frank Martin.

Gre za glasbeno zvrst, ki ima v evropski kulturi pomembno vlogo in človeka pod cerkvenimi oboki danes še vedno očara in ga pritegne v svet duha, tišine, zbranosti, notranje enotnosti. Gre za glasbo, ki ne kali tišine, ampak jo še bolj poudarja. Sodobna polifonija teh avtorjev ostaja v glavnem zvesta tradiciji latinskega jezika zborovske nabožne glasbe, vendar

išče tudi osebno novo govorico in izraz, ki se v nekaterih avtorjih (npr. pri Franku) izrazito oddaljuje od kanonov Bachovega korala, ki je zaznamoval klasično cerkveno kultivirano glasbo. Nekateri izmed izvedenih avtorjev se v melodiki zgledujejo po skladateljih vzhodne pravoslavne liturgične zborovske glasbe prejšnjih stoletij.

Ljubljanski madrigalisti so profesionalen pevski sestav, ki se opredeljuje za zahtevno glasbo domačih in tujih avtorjev; na mednarodnih zborovskih tekmovanjih so že večkrat zasluženo prejeli različna priznanja. V glavnem so njihovi

Ljubljanski madrigalisti med izvajanjem (Foto SR)

mladi glasovi in mladi, a izkušeni dirigent Matjaz Šček, v goriški stolnici dobro izvedli spored, ki je zahteval nemalo truda in resnega dela. Na koncu so zaradi topllega in dolgega aplavza nagradili občinstvo še s tremi skladbami, med katerimi je res prisrčno izzvenel Hladnikov Večerni zvon.

DD

Povšetova komedija v goriškem Kulturnem domu

Končno so se odprla vrata goriškega Kulturnega doma tudi dramskemu odseku Prosvetnega društva Štandrež. V četrtek, 9. marca, je namreč na povabilo rajonskega sveta za Pevmo, Štormaver in Oslavje, nastopila štandreška skupina s svojo letošnjo veseloigro Janeza Povšeta Kandidiraj, le kandidiraj! v režiji Emila Aberška, v trenutno edini razpoložljivi slovenski dvorani v središču mesta. Simpatični in bleščeči štandreški igralci so vendarle lahko nastopili na odru, na katerem je igralo že marsikatero znano poklicno gledališče in na katerem se odvija gledališka sezona.

Spet je zaživela Povšetova zelo aktualna »Skoraj prava politična komedija« in tokrat je zadihala še bolj sveže. Igralci so jo prikazali še bolj sproščeno in živahno kot v domači dvorani; svobodno so se namreč lahko kretali na prostornem odru. To je seveda pozitivno učinkovalo na ves potek igre. Po nadvse uspeli

premiери ob tridesetletnici neprekinjenega delovanja dramske družine in petih uspešnih ponovitvah v Štandrežu, na Tržaškem in v Doberdolu, so Štandrežci s svojim vedrim izvajanjem zabavali številno goriško publiko, ki se je pošteno razvedrila in se prešerno nasmejala ob pikrih puščicah, ki jih je avtor sicer dobrohotno naperil proti znanim slovenskim političnim in kulturnim delavcem. Štandreška skupina je pokazala, da zna obvladati tudi večji odrski prostor in ne samo tesnih, navadno vaških odrov.

Marec je za štandreške igralce zelo ploden, a brez dvoma tudi naporen mesec, saj bodo žrtvovali za gledališko umetnost vse nedelje. Čaka jih mnogo gostovanj v zamejstvu in matični domovini. Želimo jim, da ne bi omagali in da bi povsod posredovali gledalcem veliko veselja ter zdrave sprostitve z zabavno komedijo in sočnim, barvitim jezikom.

Iva Koršič

Dan slovenske kulture v Rupi

Prosvetno društvo Rupa-Peč je posvetilo letošnji praznik slovenske kulture briškim ustvarjalcem in gojiteljem slovenske besede, pesmi in glasbe. Proslava je bila v soboto, 11. marca, v društvenih prostorih v Rupi z naslovom *Brda v sliki in besedi*.

Kulturni program je uvedel domači MePZ Rupa-Peč pod vodstvom Zdravka Klanjščka; zapel je Prešernovo Zdravljico Stanka Premrla in Strunam na Prešernovo besedilo in uglasbitev Davorina Jenka. Spored je povezovala prof. Irena Ferlat-Peršolja, ki je v nagovoru pojasnila razlog, zakaj je letošnji kulturni večer posvečen Brdom. V Brdih so se rodili znani slovenski mošje; poleg pesnikov Alojza Gradnika, Ludvika Zorzuta, Karla Široka in drugih je briška zemlja rodila skladatelje, glasbenike, pevovalce, kot so Rado Simoniti, Maks Debenjak, Srečko Humar ter duhovnik Mirko Filej, po katerem nosi ime MPZ iz Gorice, kjer sodelujejo tudi nekateri pevci domačega zbora.

Sledil je recital-razgovor na temo *Brda v sliki in besedi*, pri katerem je sodelovalo kar 14 gostov. Ob posameznih poezijah se je na platnu pojavila slika, o čemer je tekla beseda (slike so v glavnem pripravili Z. Vogrič in S. Bevčar). V razgovoru so zaživele pesmi Otona Župančiča *Goriškim izgnancem*, Ljubke Šorli-Bratuževe *Goriški motiv*, Franceta Bevka *Jutro v Brdih*, Karla Široka *Spomni na Brda* ter pesmica neznanega avtorja *Brijska*. Zanimiva je bila predstavitev življenjepisa Gradnikovega sovaščana pesnika Ludvika Zorzuta; oživele so njegove pesmi *Ptička brigarcav domačem jeziku ter Brda, Brda*. Dodane so bile še poezije *Motiv iz Brd, Grozdja girlande, O blagi vonj napolnjenih kleti* in *Brda* Alojza Gradnika.

S pesmimi Mirka Fileja in Pavičeve *Zdravico* je domači MePZ sklenil kulturni večer.

V zahvalnem nagovoru je prof. Irena Ferlat-Peršolja še dodala željo, da bi se uresničil spev, ki ga je spesnil domačin, dolgoletni vsestransko kulturni delavec pok. Lenard Kosič. Glasijo se: »Delo naših dedov bomo nadaljevali, budni bomo stali, da nadaljnjih tisoč let ob Soči Slovenci bomo mi ostali.«

Predsednik društva Ivo Kovic se je zahvalil vsem prisotnim, posebno prof. Ireni Ferlat-Peršolji za vložen trud v kulturni program in ne nazadnje dirigentu Zdravku

Občinstvo na proslavi (Foto Studio Reportage)

Klanjščku, pevcem ter recitatorjem.

Remo Devetak

Pokrajinski svet MS-SSk Gorica

Na sedežu Slovenske skupnosti je bil v torek, 7.3., pokrajinski svet mladinske sekcije, ki ga je sklical predsednik sekcije Alex Pintar. Po začetnih pozdravih je predsednik takoj predal besedo gostu dr. Štefanu Bukovcu, predsedniku pokrajinskega sveta Gorice. Ta je mladim orisal bližajoče se občinske volitve predvsem iz tehničnega vidika. Glavne novosti volitev so predvsem te: župan bo sam imenoval odbornike; na kandidatnih listah smejo biti največ dva ali trije predstavniki istega spola; v občinah z manj kot 1000 prebivalci (npr. Števerjan) ni potrebno zbirati podpisov za predstavitev liste. Sledila je izbira delegatov, ki bodo zastopali mladinsko sekcijo na MEMS-u; to so tajnik Mihael Corsi ter odbornik Marjan Vogrič in Erik Cossutta. MEMS je mednarodno srečanje evropskih mladinskih strank in bo potekalo v Celovcu od 20. do 22. aprila. Debata je nato prešla na možnost, da bi se mladinska sekcija vključila v DEMIC, to je evropsko združenje zmerno in konservativno usmerjenih mladinskih strank. Trenutno bo sekcija le sodelovala na sejah, za odbornika za mednarodne odnose pa je bila izbrana Tereza Ferfolja. Mladinska sekcija bo zelo aktivna tudi v odnosih z mladinskimi sekcijami drugih etničnih manjšin v Italiji. Tako je v programu srečanje s predstavnikoma nemške mladine (Jugend Generation - Südtiroler Volks Partei), 18.3. pa se bo predsednik Pintar srečal v Aostii s predstavnikom MS Union Valdotaine.

Ljubiti s srcem Boga

Srečanje z Ernestom Oliverom

Goriška mladina se je v soboto, 11. marca, srečala z Ernestom Oliverom v Gradišču ob Soči. Štiriinpetdesetletni ustanovitelj turinskega arzenala miru je mlade navdušil s svojo gorečnostjo. Preprost človek, in vendar velik pričevalec božje ljubezni, sejalec upanja, je prinesel med nas sporočilo optimizma: »Na svetu ni bilo nikdar toliko teme, kolikor je je danes; in vendar tudi najmanjša lučka premaga temo. Na dan moramo priti s svojimi močmi!« Pri tem se moramo oborožiti z zaupanjem, ljubeznijo in s kritičnostjo. Šele ko osvojimo prave kvalitete življenja, lahko plodno delujemo in dajemo.

Temeljnega pomena je molitev, ki privede do življenjske modrosti. »Ni to izguba časa, ampak dobra investicija, neizčrpen studenec, od koder lahko črpamo moč. Molitev je nujna kot hrana.« Brez nje je vsako - tudi hvalevredno humanitarno - delovanje zapisano smrti in propadu.

»Želim biti le dober in živ človek.« je rekel Olivero, ki je v zadnjih tridesetih letih s svojo skupino Sermig (Servizio Missionario Giovannile) pomagal milijonom (sic!) ljudem iz vsakovrstnih stisk; vsako leto gre skozi njegov Dom upanja 700.000 ljudi. In vendar brez žrtve ni življenja. Treba je biti potrpežljivi in zaupati v Boga. »Vsi smo le služabniki... Ko smo pred človekom, se moramo vprašati: kako bi ga ljubil Bog? Ljubiti s srcem Boga je lahko, če smo stalno povezani z Njim.«

»Politični trenutek, v katerem živimo, je najbolj dramatičen po koncu druge svetovne vojne; in tega se vsi ne zavedajo.« Ogromno je laži. Zato moramo biti kristjani s svojim pričevalnim življenjem sol in kvas današnje družbe. »Nismo klicani, da bi bili junaki, ampak čim bolj sveti. Naučiti se moramo stopiti v kožo drugih ljudi. Jaz sem zapuščen otrok, sem prostitutka, sem zapornik, sem bolnik z aidsom...«

V nedeljo zjutraj se je Ernesto Olivero srečal tudi z odraslimi in družinami v mestnem avditoriju Fogar. Kaj je pustil za sabo? Željo biti bolj božji in močnejše ljubiti.

DD

Koncert Camerata Labacensis v Gorici

V Kulturnem domu v Gorici bo v sredo, 22. marca, ob 20.30 koncert komornega orkestra RTV Slovenija, ki je v tujini bolj poznan pod imenom Camerata Labacensis in ga vodi tržaški dirigent Stojan Kuret. Večer spada v koncertno sezono Slovenskega centra za glasbeno vzgojo Emil Komel iz Gorice. Na koncertu v Gorici bo nastopila nadarjena goriška pianistka Valentina Pavio, ki je študirala klavir na šoli Komel, diplomirala pa je s prof. Heleni Plesničar; sedaj poučuje glasbeno vzgojo na slovenskih šolah v Gorici in na SCGV Emil Komel.

V Kulturnem domu bodo na koncertu izvajali dela Uroša Prevoršeka

Pianistka Valentina Pavio

Concerto grosso za godalni orkester, delo *Koncert za klavir in orkester v D-duru* Franza Josepha Haydna, *Komorno simfonijo* za godalni orkester Dimitrija Šostakoviča in *Slovensko rapsodijo* za godala Ali sijaj, sijaj sonce tržaškega skladatelja Pavleta Merkuja.

Dve knjižni predstavitvi v Katoliški knjigarni

V torek, 21. marca, in dan kasneje, v sredo, 22. marca, bosta v goriški Katoliški knjigarni na Travniku dve knjižni predstavitvi sestrskih Mohorjevih družb iz Celovca in Gorice, ki ju ne kaže zamuditi. Goriška Mohorjeva bo v torek ob 18. uri predstavila svojo najnovejšo knjigo, frazeološki slovar prof. Diomire Fabjan Bajce, ki bo tudi prisotna na predstavitvi. Delo, ki obsega 304 strani in nosi naslov *Dve muhi na en mah-Due piccioni con una fava*, bo v Gorici predstavila prof. Nada Pertot. Sicer pa je slovar zelo bogat, saj obsega 3000 gesel in ima 1400 besed v kazalu. Slovar, ki smo ga dolgo pričakovali, je namenjen vsem uporabnikom, zelo mu pa bodo hvaležni predvsem šolniki, študentje in seveda časnikarji; skratka vsi, ki veliko prevajajo iz italijanščine v slovenščino in obratno. V sredo, 22. marca, pa bo ob 18. uri predstavitev knjige Antona Medveda, ki jo je izdala celovška Mohorjeva družba in nosi naslov *Slovenski Dunaj*. Knjigo bosta predstavila mag. Anton Levstek in urednik Mohorjeve iz Celovca inž. Franc Katting, prisoten pa bo tudi avtor. Knjiga je izredno dobra študija o prispevku Slovencev k zgodovini in podobi avstrijske prestolnice. Avtor je v knjigi opisal vse osebnosti slovenskega rodu od srednjega veka naprej, ki so kakorkoli delovale na Dunaju.

- jp -

V spomin na msgr. dr. Lojzeta Škerla

Zemeljsko življenje se mu je izteklo v četrtek zjutraj, 9. marca. Prvih resnih bolezenskih težav se je zavedel kmalu po novem letu. V Rojanu je imel navadno enkrat mesečno sveto mašo po radiu. Ko sem ga po novem letu vprašal, katero nedeljo si je izbral v januarju, je odgovoril, da zaenkrat ne more, ker ima težave z nogami.

Zdravniški pregled na Katinari pa je pokazal, da vzrok ni v nogah, ampak nekje drugje. Povabili so ga v bolnišnico in je tam ostal cel mesec. Podvrgli so ga skrbnim pregledom, nakar so mu dovolili iti domov. Rad se je vrnil v ljubečo skrb sestre Eme. Upal je, da bo doma lahko maševal, zato me je prosil, naj mu prinesem vse potrebno. Zdravstveno stanje se je vidno slabšalo. Doma je sedel največ na naslanjaču in bil kar vedro razpoložen. Tam je ostal samo 12 dni; maševal je samo dvakrat.

Osební zdravnik mu je potem svetoval, naj gre spet za nekaj dni v bolnišnico. Tam je bil samo še dva dni. Gospod Lojze se je zavedal resnosti svoje bolezni. Ko sem ga obiskal po prvem prihodu v bolnišnico, mi je rekel: »Začel se je moj križev pot; samo ne vem, na kateri postaji sem že.« In res so se postaje njegovega križevega pota bližale Kalvariji. V četrtek zjutraj je prišel na 14. postajo in se srečal s svojim Odrašenikom, ki mu je kot duhovnik zvesto služil 53 let in zato prejel tudi zaslužen plačilo.

Ob njegovi smrti smo se zavedli vsi, verni in neverni, da smo izgubili velikega človeka. Želel je biti pokopan v svojem rojstnem kraju v Sežani, kjer počiva že njegova mati.

Pogreb je bil v ponedeljek, 13. marca. Mnogi so se poslovili od njega že v kapeli v ul. Pietà. Ob desetih so krsto prepeljali k sv. Justu. Tam so kanoniki opravili molitve za umrlega sobrata. Ob 11. uri je g. škof Bellomi vodil somaševanje in v govoru orisal lik umrlega duhovnika. Po končani sv. maši v stolnici so pokojnika takoj odpeljali v Sežano in krsto postavili v cerkev.

Ob treh popoldne se je začelo somaševanje, ki ga je vodil koprski škof msgr. Metod Pirih.

Življenjska pot

Nebeški Oče je g. Škerla bogato obdaril. Zaradi svoje izredne nardarjenosti je mogel kljub revščini v družini najti pot v šole. Prvi mu je pomagal duhovnik Virgil Šček. Doprinesel je potrebne šole v Gorici, potem pa je po posredovanju škofa Fogarja prišel v znameniti zavod Germanik v Rim. Bogoslovna predavanja je poslušal na papeški univerzi Gregorijani.

V Rimu je bil posvečen v duhovnika 26. oktobra 1945 in daroval prvo sveto mašo ob prisotnosti mame, sestre in svaka ter sestrične. Po novi maši je ostal v Rimu še dve leti in na Gregorijani opravil doktorat iz teologije.

Ko se je vrnil v Trst, ga je škof msgr. Santin takoj pritegnil v škofijske urade. Sprva je bil podkancler, a že čez nekaj mesecev kancler škofijske pisarne. Prav na tem položaju je imel po končani vojni mnogo besede, v katerih tržaških cerkvah naj bodo sv. maše s slovensko pridigo in slovenskim petjem.

Ko so po zadnji vojni prišli v Trst duhovniki, ki so zapustili Slovenijo, je škof msgr. Santin upošteval njegove predloge, kam naj jih nastavi.

V rednem dušnem pastirstvu je bil samo dobro leto, in sicer v Rojanu, ko je odpotoval v Ameriko lazarist Jože Gregor. Rojan je zapustil, ko je bilo leta 1950 odprto samostojno tržaško bogoslovje v ul. Bessenghi. Pri ustanovitvi je imel pomembno vlogo, ker je pripravil študijski načrt in tudi sam predaval moralno bogoslovje celih 20 let. Obenem so ga poklicali k škofijskemu cerkvenemu sodišču in tako je imel edinstven pogled v tragiko zakonskih zvez v razsulu.

Zadnji koncil je dal možnost, da škofije imenujejo svoje vikarje za razna področja v škofiji. Škof msgr. Santin se je hitro poslužil te možnosti in za slovenske vernike imenoval g. Škerla za svojega vikarja. Spominjam se, da smo bili tega imenovanja zelo veseli; dogodek smo proslavili s posebno akademijo v rojanskem Marijinem domu. Odgovorno mesto vikarja je imel v času škofa Santina, potem administratorja msgr. Cocolina in še sedanjega škofa msgr. Bellomija.

Področja delovanja

Nemogoče je naštet vse. Dobro je poznal vpliv in moč tiskane besede. Zato je sodeloval pri ustanavljanju naših časopisov in revij (Teden, Slovenski Primorec, Mlada setev, Katoliški glas, Mladika) in

vanje tudi stalno pisal. Redno je pisal tudi v Koledar GMD.

Pri srcu mu je bila slovenska šola. Dolga leta je bil katehet na višjih srednjih šolah. Prav tako dolga leta odgovoren za nameščanje katehetov na slovenskih šolah. Dajal je pobudo za izdajanje veroučnih knjig in drugih učnih pripomočkov ter sodeloval pri pripravi.

Stalno je spremljal in podpiral delo naših verskih in katoliških organizacij (Marijine družbe, skavtov in skavtinj, Vincencijeve konference). Sodeloval je pri verskih oddajah na tržaškem radiu: trideset let je pripravljala oddajo Vera in naš čas, pripravljala koledar in jutranje duhovne misli. Prav tako trideset let je sodeloval pri prenosu nedeljske maše.

Bil je iskan svetovalec, ker so bili njegovi nasveti skrbno premišljeni in sad velikih življenjskih izkušenj.

Ljubil je red, zato je bilo njegovo delo uspešno. Ker sam ni bil direktno vezan na nobeno župnijo, je mogel pomagati duhovnikom, ki so bili zadržani zaradi bolezni ali kako drugače.

Rad je potoval. Udeležil se je skoraj vseh večdnevni skupnih romanj in potovanj Katoliškega glasa, potem enodnevnih romanj rojanske skupnosti, zadnji čas tudi Kluba prijateljstva. Znal je biti odkritosrčno kritičen, a je znal tudi sprejemati kritiko.

K nebeškemu Očetu se res ni vrnil praznik rok. Talente, ki jih je prejel, je množil in jih skrbno uporabljal. V našem slovenskem občestvu je nastala velika vrzel.

Ko sem končal s tem pisanjem, se mi je zdelo, da se mi je približal in rekel: »Caro ti! Kaj vse to pišeš? Je brez vrednosti kot častni naslovi, ki sem jih prejel: monsinjor, prelat. Pri Bogu šteje samo to, koliko sem bil zvest v duhovniški službi in koliko sem dobrega napravil!« Dragi g. Lojze, hvala za pouk iz božje bližine!

Stanko Zorko

Stavka profesorjev GM

V petek, 10. t.m., se je 20 od 24 profesorjev, ki redno poučujejo na Glasbeni Matici - šoli Marij Kogoj v Trstu, udeležilo opozorilne stavke zaradi hude finančne krize, ki že dalj časa pesti to osrednjo slovensko glasbeno ustanovo. V novem letu so profesorji namreč prejeli samo polovico januarске plače.

Na sestanku, ki so se ga udeležili tudi predstavniki obeh krovnih organizacij, SKGZ in SSO, so apelirali na rimsko vlado, da z odlokom čimprej razdeli državne prispevke za slovenske kulturne ustanove v Italiji, deželno upravo FJK pa, naj anticipira napovedane državne dotacije. Poseben poziv so naslovili tudi na Slovenijo, naj priskoči na pomoč manjšini. V pozivu je rečeno, da bi lahko npr. slovenska skupščina v prvi osebi zajamčila za bančne kredite slovenskim ustanovam v Italiji v pričakovanju prispevkov s strani italijanske države.

Pastirski obisk na Repentabru

V nedeljo, 12. t.m., je tržaški škof Bellomi opravil pastirski obisk v župniji Repentabor. Obisk bi moral sicer biti že lani ob sv. birmi, pa ga je škof zaradi takratne bolezni preložil.

Vzdušje na Repentabru je bilo vsekakor prijetno in slovesno. Ob 10. uri je bila slovesna sv. maša, ki ji je sledilo srečanje škofa z lanski birmanci in z letošnjimi prvoobhajanci ter njihovimi starši. Nato se je ob 17.30 škof srečal z župnijskimi sodelavci, ob 18. uri pa je bilo zborovanje za vse v mali dvorani telovadnice v Repnu.

Nedeljskih slovesnosti se je udeležilo precej ljudi, škof Bellomi pa je poudaril že večkrat izrečeno potrebo po katehezi odraslih in po nedeljskem srečanju verskega občestva.

Krožek V. Šček in SSk imata nov sedež

S petkove slovesnosti ob odprtju novega sedeža SSk (Foto Kroma)

Od peteka, 10. t.m., imata krožek Virgil Šček in stranka Slovenske skupnosti nov sedež. Ta dan so namreč uradno in slovesno odprli nove prostore v ul. Giacinto Gallina 5, kjer se je zbralo res veliko število ljudi, od aktivnih članov stranke pa do njenih prijateljev in somišljenikov.

Po krajšem uvodnem pozdravu deželnega predsednika SSk Marjana Terpina je spregovoril predsednik krožka V. Šček dr. Rafko Dolhar, ki se je hotel spomniti starega sedeža obeh organizacij, ki je bil desetletja v ul. Machiavelli 22. Tam je imelo svoj sedež več organizacij, tako političnih kot kulturnih, v katere so se vključevali demokratično misleči in čuteči zamejski Slovenci. Dolhar je pri tem izrazil željo, da bi nov sedež ravno tako aktivno uporabljali, kot so nekoč starega, ter poudaril, da se za dobrobit slovenske skupnosti v zamejstvu ni treba bati žrtvovanj, ki jih zahteva politično delovanje, za katero sta potrebna navdušenje in čut odgovornosti.

Deželni tajnik SSk Martin Breclj je v svojem posegu najprej izrazil zahvalo vsem, ustanovam in posameznikom, ki so prispevali k temu, da sta krožek V. Šček in SSk dobila nov sedež. To je napor, je dejal Breclj, in obvezujoča investicija, zlasti v razmerah, v katerih je danes slovenska manjšina. Investirati je treba v manjšinsko politiko, saj je politika sinteza človeških dejavnosti. Postavljajo se temelji novega zgodovinskega obdobja: kar bomo Slovenci v Italiji uspeli doseči sedaj, bo trajno, česar pa nam ne bo uspelo doseči, bo še dolgo časa nedosegljivo ali pa bo celo za vedno izgubljeno. Breclj se je nadalje zavzel za to, naj Slovenci nastopijo politično složno (tudi na bližajočih se občinskih volitvah), pri tem pa se je zopet dotaknil predloga SSk za ustanovitev Narodnega sveta Slovencev v Italiji. Upoštevati je treba - je še dejal Breclj - tudi izkušnje drugih narodnih manjšin v Italiji. Jasen mora biti skupni politični interes, kateremu se je treba podrediti. Breclj je dalje dejal, da je pri tem SSk nadaljevalka tradicije Edinosti, TIGR-a ter vseh tistih drugih znanih in manj znanih junakov, ki so se borili za svobodo in enakopravnost Slovencev. Politiko, je sklenil tajnik SSk, moramo pojmovati kot služenje skupnosti in bližnjemu, kot plemenito dejavnost.

V imenu tržaške SSk je spregovoril njen pokrajinski tajnik Peter Močnik, ki je na kratko spregovoril o delovanju stranke na Tržaškem (kateremu je sedež v glavnem namenjen) ter o nekaterih ciljih, ki si jih je zadala tržaška SSk.

Novi sedež krožka V. Šček in SSk je blagoslovil škof vikar za tržaške slovenske vernike msgr. Franc Vončina, ki ga je asistiral g. Marij Gerdol, za glasbeno točko pa je poskrbel harmonikar Zoran Lupnic. (iž)

Deseti brat v SSG

V petek, 10. t.m., se je v tržaškem Kulturnem domu odvijala premiera Jurčičevega Desetega brata. Hkrati je bila to počastitev 50-letnega neprekinjenega delovanja Slovenskega stalnega gledališča v Trstu. Poleg igralcev ansambla SSG so v Desetem bratu nastopili tudi priljubljeni igralci, ki so v preteklosti igrali v tržaškem slovenskem gledališču. To so Stane Rztresen, Aleksander Valič, Adrijan Rustja in znameniti Jurij Souček, ki je igral vlogo Krjavla. (Foto Sergio Ferrari)

Začeli smo pred 30 leti

(nadaljevanje s 1. strani)

potrebno refomo, ker je približalo sveto ljudstvu.

Lahko rečemo, da je v absolutni večini naš slovenski, še posebej zamajski človek, sprejel vpeljavo svojega - slovenskega - jezika v liturgijo z velikim zadovoljstvom. Tako smo postali enakovredni in enakopravni tudi največjim narodom in je tako naš jezik, kakor ostali, postal eden izmed uradnih jezikov latinskega obreda.

Nastale so nove, tudi umetniško opremljene knjige, nove melodije na narodna besedila. Tako je reforma prinesla posameznim narodom nove kulturne izraze, prave umetnine, ki bi drugače ne nastale.

Mnogim našim ljudem je tako jezik bližji; dana je bila možnost »nastopa« v lastnem jeziku. Za nekatere je bila to celo edina možnost, če pomislimo na tiste, ki ne obiskujejo slovenskih prireditev, gredo pa k maši.

Tudi pri nas je prišlo do nekaterih (sicer ne velikih) pretiravanj; med mašo so npr. nastopali ansambli z ritmično glasbo, ki ni imela prav nič kaj opraviti s slovensko tradicijo. Opravičevali so se s tem, češ da se hočejo približati mladini predvsem z »mladinsko« glasbo, a kmalu so se stvari pomirile in stopile na pot resnejšega dojemanja.

In danes? Aktivni kristjani se zavedamo pomembnosti te prenove in se je udeležujemo, mnogi pa gredo mimo; tudi ta prenova jim ne pove ničesar. To opazimo pri nekaterih pogrebnih mašah ali porokah, ko nekatere osebe igrajo nemo vlogo. Ob koncu pa še odgovorno vprašanje: ali je liturgična reforma pripomogla k ustvarjanju skupnosti?

Morda se bo kdo oglasil in dopolnil to razmišljanje.

d.j.

SKPD Mirko Filej - Gorica
In memoriam

MIRAN HROVATIN

ob 1. obletnici tragične smrti
Sodelujejo: Agencija VIDEO-EST
Slovenski center za glasbeno
vzgojo E. Komel.
Komorna dvorana
SCGV E. Komel - Gorica
Drevored 20. septembra 85
Ponedeljek, 20. marca 1995, ob 20.30.

Po kratki boleznini nas je v 83. letu starosti zapustil naš dragi stric

FRANC JUREN

Žalostno vest sporočajo svojci in se zahvaljujejo vsem, ki so pokojniku stali ob strani in ga pospremili na njegovi zadnji poti.

Svojci

Društvo slovenskih
izobražencev v Trstu žaluje
za svojim dolgoletnim
duhovnim asistentom

dr. LOJZETOM ŠKERLOM

in ga priporoča
vsem članom in prijateljem
v molitev.

OBVESTILA

TEOLOŠKO-PASTORALNI TEČAJ. V sklopu razmišljanj o krščanski veri bo v četrtek, 23. marca, ob 20. uri v mali dvorani ob Katoliškem domu na sporedu novo predavanje. P. Ivan Hočevar bo poglobil temo o veri v Svetega Duha.

V galeriji Katoliške knjigarne razstavlja svoja dela tržaški umetnik **FRANKO VECCHIET.** Razstava bo odprta do 31. marca. Ogled je možen po urniku knjigarne.

SSG - KULTURNI DOM-GORICA. Josip Jurčič-Andrej Inkret: **DESETI BRAT.** Režija Dušan Mlakar. V ponedeljek, 20. marca, ob 20.30 abonma red A; v torek, 21. marca, ob 20.30 abonma red B.

NABREŽINA. V sredo, 22. marca, bo ob 20. uri v župnijski dvorani v Nabrežini mesečna dekanjska konferenca za versko poglobitev. G. dr. Jože Markuža bo predaval o SVETEM DUHU. Sledila bosta razgovor in družabnost. - Izredno konferenco ob 200-letnici naše cerkve bo imel superior jezuitov iz Ljubljane od 6. do 8. aprila. Natančneje v prihodnjih številkih.

BAZOVICA. V nedeljo, 19. marca, bo nastopila v Bazovici štandredška dramska skupina s komedijo Janeza Povšeta **KANDIDIRAJ, LE KANDIDIRAJ!** Lepo vabljeni vsi Bazovci in prijatelji iz bližnjih krajev.

SSG-TRST. Gostovanje SNG Drama Ljubljana. William Shakespeare: **HAMLET.** Režija Janez Pipan. V petek, 17. marca, ob 20.30 red A, D in F; v soboto, 18. marca, ob 20.30 red B in E; v nedeljo, 19. marca, ob 16. uri red C.

Zveza slovenskih kulturnih društev - Kinoatelje - Loglab: **SLOVENSKA KNJIŽEVNOST V TRSTU.** Besedila so v italijanščino prevedli Daria Betocchi, Arnaldo Bressan, Marija Cenda, Diomira Fabjan Bajc, Jolka Milič, Boris Pahor, Paolo Privitera. Predstavili se bodo avtoriji, v italijanščini bodo besedila interpretirali igralci Michele Ainzara, Paolo Fagiolo, Luisa Vermiglio. Petek, 17. marca, ob 20.30 v Pokrajinskem muzeju, Grajsko naselje, Gorica. bližnjih krajev.

Vincencijeva konferenca in Društvo slovenskih izobražencev se bo-sta dr. Škerla spomnila z MAŠO ZADUŠNICO, ki bo v soboto, 18. marca, ob 18. uri v župni cerkvi v Rojanu.

Slovenska Vincencijeva konferenca globoko žaluje za svojim dolgoletnim škofijskim asistentom in požrtvovalnim svetovalcem

msgr. dr. LOJZETOM ŠKERLOM

ki ga bo vedno ohranila v hvaležnem spominu.

Z vsem srcem sočustvuje z njegovo sestro Emo in sorodniki.

Barkovljanska župnijska skupnost

msgr. dr. LOJZETA ŠKERLA

Gospo sestri in sorodnikom izrekamo iskreno sožalje.

Katoliška knjigarna - Gorica SREČANJE Z GORIŠKO IN CELOVŠKO MOHORJEVO

GORIŠKA MOHORJEVA vabi na predstavitev frazeološkega slovarja prof. Diomira Fabjan Bajc
Dve muhi na en mah - Due piccioni con una fava
v torek, 21. marca, ob 18. uri.
Slovar bo predstavila prof. Nada Pertot.

CELOVŠKA MOHORJEVA DRUŽBA vabi na predstavitev knjige Antona Medveda
Slovenski Dunaj
v sredo, 22. marca, ob 18. uri.
Govorila bosta mag. A. Levstek in inž. F. Kattinig.

SLOVENSKI CENTER ZA GLASBENO VZGOJO
EMIL KOMEL

koncertna sezona 1994/95

CAMERATA LABACENSIS

Valentina PAVIO, klavir

Stojan KURET, dirigent

U. Prevorsek, F.J. Haydn, D. Šostakovič, P. Merku
Kulturni dom v Gorici, sredo, 22. marca 1995, ob 20.30.

ZVEZA SLOVENSKE KATOLIŠKE PROSVETE
sklicuje

redni občni zbor

v ponedeljek, 27. marca, ob 20.30
v komorni dvorani Katoliškega doma v Gorici.

RICMANJE - BARAGOV DOM

ob 350-letnici prve cerkve sv. Jurija
ob 225-letnici sedanjega svetišča sv. Jožefa

praznovanje sv. Jožefa

V soboto, 18. marca, bo ob 19. uri odprtje razstave
Spomeniki pisane besede v Ricmanjih,
ob 19.30 koncert moškega zbora PD Fran Venturini iz Domja.
V nedeljo, 19. marca, bo ob 18. uri nastop dramske skupine
PD Štandrež s komedijo *Kandidiraj, le Kandidiraj!*

KATOLIŠKA KNJIGARNA

V galeriji knjigarne na Travniku
bo v sredo, 15. marca, ob 18. uri
odprtje razstave

FRANKA VECCHIETA

Umetnika bo predstavil Joško Vetrin.
Vljudno vabljeni!

ZDRUŽENJE PEVSKIH ZBOROV
ZVEZA SLOVENSKE KATOLIŠKE PROSVETE
MEŠANI PEVSKI ZBOR RUPA-PEČ

PRIMORSKA POJE 95

Sobota, 18. marca, ob 20.30
v Kulturnem domu v Sovodnjah

Nastopajo: Lovski zbor *Kozorog* iz Vipave, *Portoroški zbor*, Mladinski mešani zbor *Knežak*, MePZ *Ivan Rijavec* iz Idrije, Ženski učiteljski zbor *Tolmin* in MPZ *Srečko Kosovel* iz Ajdovščine.

SKPD M. FILEJ - ODER 90
GORICA

H. Friderich Kühnelt

EN DAN Z EDVARDOM

režija Darko Komac

Kulturni dom v Gorici
nedelja, 19. marca, ob 18. uri
Vljudno vabljeni!

ZAHVALA

Gospa Anica Ciani se iz srca zahvaljuje vsem župljanom in skavtom oz. mladini za pomoč in darove ob poroki hčerke Brune.

SOŽALJE

Članice Marijine družbe in slovensko župnijsko občestvo v Rojanu izrekamo gospo Emi globoko sožalje ob boleči izgubi ljubljene brata g. Lojzeta Škerla. Vam pa, dragi gospod Škerl, naša srčna zahvala za dragoceni dar svetih maš, za posredovanje božje besede, za Vašo skrb in dobroto, ki ste nam ju izkazovali vsa dolga leta, ko ste prihajali med nas. Vse molitve, trpljenje in dobra dela naj Vam vsemogočni Gospod bogato poplača z večno srečo.

Zveza cerkvenih pevskih zborov se s hvaležnostjo spominja msgr. Lojzeta Škerla, škofovega vikarja, duhovnika in kulturnega delavca, ki jo je spremljal ob blizu in podpiral njeno delovanje.

DAROV

Ob 31. obletnici smrti Benedikta Kosiča daruje sin Andrej z družino 100.000 lir za Katoliški dom, 100.000 za misijonarja Stanto, 50.000 za slov. Karitas.

Za cerkev sv. Ivana: v spomin Branke Vuk njeni 100.000; ob prvi obletnici smrti dragega Igorja Franka otroci 100.000 lir.

Za KG: Lapanja Franc - Anglija 20.000; dr. Maksimilijan Jezernik 45.000 lir.

Za Sveto goro: druž. Pertot iz Trsta 50.000; Pina Španger Pertot 35.000 lir.

Za misijone: Rudi Košuta v spomin očeta Stanka in mame Albine 100.000; prof. Jelka Terčon Šah v spomin dr. Lojzeta Škerla 50.000 lir.

Za uboge: v počastitev spomina msgr. dr. Lojzeta Škerla člani glavnega odbora Slovenske Vincencijeve konference 400.000 lir.

Za Marijanišče: Jože Pezzani 1.000.000 lir.

Za nakup orgel v cerkvi na Kontovelu: Anica Ciani ob poroki hčerke Brune 250.000 lir.

KATOLIŠKI GLAS

Tednik

List je nastal po združitvi goriškega tednika »Slovenski Primorec« in tržaškega »Teden«. Prva številka »Katoliškega glasa« je izšla 2. februarja 1949
Registriran na goriškem sodišču pod št. 5 dne 28.01.1949
Glavni in odgovorni urednik:
Dušan Jakomin
Izdaja: Zadruga Goriška Mohorjeva
Riva Piazzutta 18 - Gorizia - P.I. 00480890318
Tiska: Tiskarna Budin
Riva Piazzutta 18 - Gorizia

Letna naročnina v lirah:

Italija	55.000
Slovenija	55.000
inozemstvo	80.000
zračna pošta	100.000

Oglasi in osmrtnice: 1 modulo (5 cm višine v enem stolpcu) 45.000 lir + 19% IVA. Možne so sestave z več enako velikimi moduli, ne pa vmesne mere.

Član:

ZDRUŽENJE ITALIJANSKEGA PERIODIČNEGA TISKA

ZVEZA ITALIJANSKIH KATOLIŠKIH TEDNIKOV